Tänast lehte 8 külge. Üksiknumber 10 senti.

Abieluleht

Abielurahva ja noorte häälekandja

TOIMETUS JA TALITUS:
Tallinn, Dunkri tän. 2 — 3.
Telef. 428-71. Postkast 372.
Toimetuse kõnetunnid: kl. 3 — 5.

Kuulutusi ja tellimisi võtavad vastu lehe talitus, abitalitused ja postiasutused.

Kuulutuste hinnad: Eesküljel 10 senti, teksti sees 12 senti ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter.

Tellimiste hinnad: 1 kuu 45 sent., 2 kuud 85 sent., 3 kuud 125 sent., 6 kuud 225 sent., 12 kuud 400 s., — postiga aastas. Välismaale 2-kordsed hinnad.

№ 5. Pühapäeval, 8. märtsil 1931. I aastakäik.

Kas armastus või surm?

Mis on kõigist tugevam?

Armastus ja surm, need on elu tähtsamad osised: elu sisu ja elu lõpp... Ilma nendeta ei oska me enestele elu ette kujutada. Milline oleks elu siis, kui ei oleks armastust ega surma?.. See on küsimus, millele raske leida õiget vastust. Üks arvab, et hea, teine — halb. Armastus sisustab elu. Armastus on abinõu, mis meelitab inimesi elama. Nii paljudki ei tahaks ju elada armastuseta. Ja armastuse purunedes võib ka hävida inimelusid.

Pole ju sugugi enam uudiseks, kui lehest loeme, et kusagil on keegi selle ilma romantikaga romantilisil põhjusil jumalaga jätnud, uputudes vaikselt kusagile sinivete sügavusisse, või tühutades kuuli läbi „pööningu korre", hinganud välja „jumala õhku."

Ükskõikselt, peaaegu iskaudselt loetakse väikest sõnumit päevauudiste seast ja tavaliselt lisatakse juurde, kui mõni kangemast soost õnnetu armastaja on eluga jumalaga jätnud:

— Poiss oli rumal! On's naisist puudus?!.

Aga kui juhtub, et mõnel Eevatütrel armastus on tõusnud üle mõistuse, on lahkunule tavaliseks saateks:

— Noh, kas tal's teisi mehi polnud, et tolle pärast läks surma?!.

Too asiolu on enesest vägagi kummaline ja keeruline ja vaevalt lahendatav introspektiivsel teel. Võib peaaegu ütelda, et sama vana, kui on inimsugu, et sama vanad on ka romantilisil põhjusil enesetapmised.

Juba Oviidiuse vagajutt Pyramusest ja Thisbest räägib romantilistest enesetapmistest, kuna mõlemad peategelased, Pyramus ja Thisbe, lahkuvad elust romantilisil põhjuseil.

Läbi sajandite läheb enesetepp punase, lookleva joonena, kord tõustes, kord vajudes.

Vanal ajalgi olid enesetapud õige levinenud nähted. Keskajal küll näitas enesetapjate arv langemist, kuid uueaja hakul hakkas ta jälle tõusma. Ja tänapäevalgi nõuab ta rohkelt ohvreid noorte ja vanade hulgast.

Tänapäev on teadlased tõendanud, et enesetapmised sünnivad valdavas enamuses noorusaastais ja peaiegi veel noorsoo hulgas. Saksamaa vastava statistika põhjal on selgunud, et seal 15—30-aastate vahel enesetapjaist on 63 prots. noormehi ning ainult 37 prots. naissoost.

Enesetapmisele viivaid põhjuseid juureldes on leitud, et esimese põhjusena figureerivad vaimuhaigsjuhud, ning teisena kohe romantilised põhjused. Mitmelt poolt püütakse tõendada, et enesetapmistaudi suur tõus on tingitud noorsoo eluväärtuse langusest, mis on iseloomulik tänapäeva koolinoorsoole. Küpsemate noorte juures aga, kus eluväärtused on leidnud teisi kaalutlusi, on põhjused hoopis teised.

Veel hiljuti võis lugeda lehest, kuis keegi neiu, kes armsama kaotust ei merivette. Igatahes on see haruldane juht, kuna naisis eluinstinkt hulga tugevam enamaltjaolt on, kui mehis. suutnud üle elada, uputas talikülma Kuid seekord oli tugevamat eluinstinktist — ning see oli armastus, — oli surm.

— Aga millest siis tingitud see, et kaaluvaim osa romantilisist enesetapjaist on mehi? — huvitub ehk keegi.

Asiolu on nimelt nii, et nüüdisajal juba on üldiselt kindlaks tehtud mehe iseloom, mis on igakü gselt tundelisem ja õrnem naise omast. Selline iseloomude vahe on olemas kõikjal looduses, ka loomariigis. Näiteks võiks tuua lõvi. On nimelt tähele pandud, et selline kuninglik ja kangelaslik olend, nagu lõvi, on hulga tundelikum oma „õrnempoolest." Kord taheti, näiteks, Londoni loomaaeda tuua kuulsaid ja kalleid Berberi lõvisid, kuid need surid ehmatusest, mille neis esile manas äike.

Ka igasuguste haiguste ja verekaotuste vastu on naissugu tugevam kui mehed, kuna meessugu selles suhtes on väga tundelik. Näitena võiks siin võtta naise, kes sünnituste juures kaotab väga palju verd, aga sellele vaatamata jääb elama, kuna mees sellist hulka verd kaotades ammugi pühendatud oleks surmale.

Seletada neid nähteid võib seega, et mehel on väga peen ja komplitseeritud organism, mis kohast toitu vajab hoopis suuremal hulgal, kui naise oma.

On ebaõige, kui öeldakse, et naised on tugevad armastuses, — väidab keegi Saksa teadlane, — naised on vaid tugevad kires. Armastuse kallim ja raskem osa jääb sliski vaid mehe kanda, sest tema armastab, kuna naine on harjunud sellega, et teda armastatakse.

Mehile on see väide igatahes suureks lohutuseks. Edasi üteb sama teadlane, et naine tõsist armastust tunda võib ainult lapse vastu. Siin kohas ma aga ei taha mitte salata, nagu poleks naisel üldse võimet, armastada mehi, püüan vaid, neid „romantilisi põhjusid" jälgides, tuletada, et: kes tugev töös, see tugev armastuses. Muide aga: elus on naine igas suhtes mehe vääriline.

Haruldusiks pole ka kaksikenesetapmised, s. t. tapmised, mil kaks lahutamatut hinge lahkuvad koos selle ilma kärast. Ka selliseid enesetapmisi leiame juba igivanul ajul. Pompeij varemete väljakaevamisil on kaevajad mitmel juhul leidnud kivistunud laipu, mis veel viibivad kirglikus ja ebaloomulikus süleluses... Jaapanis ei olevat sugugi haruldane nähe, kui mõni armastajapaar heitub rongi ette, naeratades, teineteise ümbert kinni hoides, süleledes...

Tavaliselt on romantilisel lõppmängul oma reaalne eelstseen. Need põhjused, — eelstseenid, võivad olla väga mitmesugused. Tavalisemaiks, mis tõukavad inimesi surma, on noorte seisuslik vahekord, kus armsama kuulumine kõrgemasse seisusse on ületamatuks takistuseks abiellumise eel. Ja sellisel juhul tihti leitakse surm olevat parem, kui elu üksinda, ilma armastuseta. Teise põhjusena võiks tulla kõne alla, juht, kus vanemad pojale keelavad abiellumast oma väljavalituga. Ja tihtigi mängivad vanemad sellisel juhul oma osa liig valjult, kaalutlematult. Üks rivaalest peab kaduma. Muud pääseteed pole. Ja kuna allumine mehele on kurb ja ka häbistav, siis peab ta paremaks lahkuda kui mees, naeratades veel õnnelikult, kui nikeldatud tinatükk palava joana läbistab ajud...

Järgmise põhjusena, mis tõukab romantilisele vabasurmale, figureerivad ka rasked majanduslikud olud, mis ei luba abielluda armunuil. „Berliner Tageblatti" veergudelt võisime hiljuti alles lugeda küllaltki traagilisest ja iseloomustavast juhust. Seal oli surmanud keegi mees end sellepärast, et ta kallim keeldus temaga jalutamast, kuna ta ülikond oli tublisti kulunud ja mõnda kohta oleks võinud peeglina tarvitada... Võimsa hooga ärganud armastust oli võimata kustutada, ja ainukese pääseteena oli veel — surm.

Naine seevastu aga kannatab selliseid saatuslööke hulga kergemini, kui mees, mis on juba ürgselt olnud nii, ja mille põhjustajaks on asiolu, et ka naise esiemad on ikka ja alati pidanud **e l i s t u m a**. See ei tähenda veel, et kõik naised oleksid sellised, on ka erandeid, nagu kõikjal. Näiteks, tuntud veetlev filmidiiva Eve May surmas end sellepärast, et armsama vanemad ei lubanud pojale abielluda filminäitlejannaga. Aga kuuldub ka hääli, kes tolle vabasurma põhjusena mainivad haavatud naise au, kuna lavastaja Manfred Noah, Eva May abikaas, keeldus Evale andmast „Ilusa Helene" osa samanimelises filmis...

Romantiliste vabasurmade arv on alati olnud mitmesugune, olenedes suuresti valitsevast meeleolust massides. Otse kohutavalt tõusis romantiliste vabasurmade arv, kui ilmus

(Järg teisel lõik.)

Talvel.

On ilma vangistanud raudne pakane,
tõit tardund. Lumi helkjalt sirendab.
Jäälilli joonistatud fülmand aknale,
härm puudel sädeledes eemal virvendab.

Päev talvine, — nii igavana tundub see,
aeg nagu tardund, hetkeks seisatab,
kuid sosistaks kui hinge kindla lootuse,
mis valgusriffalt tulevikus helendab...

See kevad-lootus, kaunis ärtamise tund,
mis nõnda imearmas hingele,
nüüd keskel fülma tardumust ja und.

Ja kandub lootustiivul mõte kaugele,
kus päikesekullas kevadmaade rand,
seal keskel säravselge valguse...

Aleks. Kukk.

Lugejaile!

Tehnilistel põhjustel jäi välja käesolevast numbrist Knut Hamsuni romaan „ROOSA", mis hakkab ilmuma järgmisest nr. alates, kuna ühenduses sellega suurendame ka lehe formaati.

TOIMETUS.

Päevapilt.

Ta vaatas oma sisemusse,
ja polnudki see, kes ta näis,
ning kuigi pages üksindusse
ja ikka kaugeil teedel käis,

ta seda ihkas, mis on ehk: —
ei pageda saand enda eest.
Ta aju haige mõtiskelu
viis rõõmud ära kõik ta seest.

Ja kuigi üksilduses harjus
ning enesele armsaks sai,
hing siiski armu järel karjus
ja meelitas ilm avar, lai.

Ja kui siis ootamatult tuli
ta elus õnnelikum hetk,
mis jälle kustus nagu tuli,
siis tunnetas: on mõõdas retk.

Ralf Kaaver.

TÜ RAAMATUKOGU

Kas armastus või surm?

(Algus esimesel lhk.)

Goethelt „Noore Wertheri kannatused." Siis läksid Saksas moodi Wertheri rõivad ja vabasurmad. Samasugust surmapattu veeretatakse ka Karamsini „Vaesele Liisale" ja Leo Tolstoi „Anna Kareninale", mis olid tõukeks massilisile vabasurmele üldiselt sentimentaalses Venes.

Tavaliselt on naisel kardetavaim hetk, kui ta tunneb end armsamast mahajäetuna ja emakssaavana. Ja selliseil momentidel sünnibki suurem osa naiste romantilisist vabasurmest.

Peale eelnenute on veel olemas liik vabasurme, mis eriti levinenud Saksamaal. Need on õppurenesetapud. On leitud, et nende vabasurmade peapõhjuseks on ikkagi vanemad, kes liig valjult kohtlevad omi lapsi, nende nõrkuste puhul koolitöös. Sageli aga on ka kodune perekonnaelu sedavõrt halb, et nooril hukkuvad elulised huvid, ja nad meelsamini valivad surma.

Ka nüüdisaja ilmavaatel on etendada oma osa tolles üldtähtsas küsimuses. Nimelt püüavad tänapäeva noored juba võimalikult varakult saada iseseisvaks. Sellise püüde juures põrkavad paratamatult kokku kaks ilmavaadet — isa ja poeg. Ja tavaliselt võidab ikka kogenenum ja elu võitluseis karastatud pool. On teada juhte, kus isa keeldus pojale andmast taskuraha, ning viimane jättis kooli pooleli ja sõitis maale põllutöhe.

Naissugu, vastandina, ületab sellised murrangjärgud palju kergemini ja rahulikumalt, kuna neil on emainstinkti kõrval veel tugev eluinstinkt, mis hoiab neid hukkumast. Ja kuigi naine otsustab surra, siis valib ta selleks uppumise, tolle naise klassilise vabasurma meetodi. Statistika väidab, et igale kümnele endauputanud mehele vastab kakskümmend kuus naist.

Surma viib inimese ülipingutatud tahe, mis sunnib mõistust alistuma.

Allajäämine eluvõitlusis, lootuste põhjaminek, pettumus, õnnetu armastus, — on põhjused, mis sunnivad inimest surmast otsima varju. Neist kõigist tugevaim on peaks olema tahe elada!

Aug—

Enesega.

Nüüd üksi olen mina
ja kaugel sa,
ning muret enesega
võin jagada.

Mind keegi nüüd ei sega, —
ka mitte üksijääk.
Võin olla enesega
ja rahu kuldne tääk,
mu südant läbi puurib . . .
Aeg vaikselt pikka läeb.
Silm aga kaugust uurib,
kus sinu kuju näeb.

Hea oleks nüüd kui rahu
võiks vaikselt katta mind.
Kuid minusse ei mahu
see suur ja võimas ind.

RALF KAAVER.

Graatsiata naisterahvas on nagu ilma lõhnata pabeross.

*

Mida kõrgem kultuur, seda suuremas aus seisab töötegemine.

Naine võistleb mehega.

Naised, kes ületavad spordis mehi.

Oli kunagi aeg, mil naise võimeid peeti vägagi väikesteks ja arvati, et naistel meestele omane julgus, hoogsus ning ettevõtlikkus puudub täiesti.

Aastate möödudes ei taha see arvamine pidada aga enam paika. Käesolev sajang, mil naised saavutanud täieliku vabaduse ja ühesugused õigused meestega, on näidanud küllalt selgelt, et naistelgi ei puudu julgus ja ettevõtlikkus.

Moodne naine, kes tegeleb agaralt spordiga, on näidanud, et ta paiguti sel alal võib ületada isegi mehed, jõudes saavutusteni, mis äratavad tõsist austust ning imestust.

Selliseist naissportlasist, kes oma varju jätnud mehed, tahaks kõigepealt nimetada maailma parimat naisujujat, ameeriklannat Gertrud Ederle't, kes püstitanud rea fenomenaalseid rekorde, milleni mehed pole veel küüninud. Kõigist neist rekordidest osutub aga tähelepandavamaks Inglise kaanali vallutamine 1926. a. ajaga, mis tublisti parem sellel distantsil meeste poolt saavutatud ilmarekordist.

Ka praegune üldtuntud filmitäht, võluv Esther Ralston, kes esimese naisena lendas üle okeani, näitas, et Eeva tütardel ei puudu julgus ja kangelaslikkus, sooritades kennu, mida ette söandavad võtta ainult üksikud mehed. Ka teine kuulus naislendur inglanna Amy Johnson, kellest alles hiljuti räägiti igalpool, näitas üksinda Inglismaalt Austraaliasse sõites, et naiselegi võib hirm tundmatu olla. Kõneledes naislenduritest ei tohi nentimata jätta ka miss Spooneri, kes Euroopa ringlennul platseerus üldiselt neljandaks, jättes seiatahe rea kuulsaid meeslendurid, samuti nagu tegid seda hiljutised kestvuslennu rekordi püstitajad ameeriklannad.

Uhked võivad olla naised ka inglanna M. E. Foster'i pea e, kes möödunud suvel võitis iga-aastastel suurtel laskevõistlustel, osutudes parimaks kõigist meeslaskuritest.

Edasi teame, et ameeriklannat Helene Wills-Moody't ja prantslannat Suzanne Lenglen'i suudavad tennises võita vaid mõned üksikud mehed. Ka meie kauane tennismeister Salme Redlich-Kind osutus purematuks pähkliks omal ajal enamikule paremaile meesmängijaile.

Miss Gleitze on mitmel korral erilise vaevata üle ujunud Dardanellidest, jaapanlanna Hiltoni saavutab vahetpidamata jooksudes ja hüpetes tagajärgi, mida näiteks meil suudavad ületada ainult vähesed meessportlased. Samuti pole kaugel seljataga aeg, mil meil neiu Saima Pitka valmistas paremaile meesujujaile tõsist peavalu.

Sugugi naiselikult nigel pole ka neegritar A. Morris, kes Ameerika tsirkustes ja varieteedes tõstab raskuseid, mille üleskergitamine teeb isegi au paremateie meesatleetidele.

See kõik kokku tõendab, et naine pole sugugi nii mannetu ja nigel nagu arutati alles hiljuti, vaid võib sageli väga kardetavaks võistlejaks olla tublimalegi mehele.

Tütarlapsed kuristiku kaldal.

Emaõnn, mis valmistas ainult valu . . .

See liigagi lähedane vahekord R-ga ei takistanud mind siiski sõbrustamast teistega. Sõlmisin uusi tutvusi, käisin pidudel ja edvistasin õhtuti linnas, elades üldiselt kaunis lodevat elu. Oskasin poisse juba ruttu oma järele sundida jooksma, oskasin neis äratada tuliseid tundeid ja hüljata neid jälle sama ruttu. Armatsesin, andusin ja unustasin, nii nagu oleks see olnud kõige igapäevasem asi . . .

Koduümbruses kõneldi juba üht ja teist, aga see mind ei heidutanud. Tegin nõnda nagu tahtsin, küsimata, kas see oli hea või halb, kohane või mitte. Vanemate sõbrannade sõnadele tugedes arvasin, et just selles peitubki elu ilusam osa.

„Anduda ja unustada!" — selline oli minusuguste lipukiri, naerdes, kui keegi kõneles tõsisest ja suurest armastusest. Selle olemasolu ei uskunud meie üldse. Kuid ruttu, liigagi ruttu nägin ja tundsin ise, et siiski-siiski on veel suurt armastust . . . armastust mis ei unune ega kustu . . .

Kodu läheduses elas keegi noormees, keda mind siin lubatagu nimetada lihtsalt Dodoks. Tundsin teda juba varasest lapsepõlvest alates hea mänguseltsilisena. Kasvadeski osutus poiss tubliks, olles koolis hiilgav õpilane ja ka muidu kõigiti korralik. Vahepeal kaotasin tema silmist, ent siis paelus Dodo äkki jälle mu tähelepanu. Olles konservatooriumi viiuliklassi õpilane, esines ta sageli pidudel, mida korraldas kodulähedus asuv selts. Ühtlasi mängis Dodo ühes tantsuorkestris.

Peol, mis korraldati mai vastuvõtuks, esines Dodo jällegi. Nagu alati, võitis tema ka sel korral oma mänguga publiku südamed. Kuidagi kindel ja rahulik, pilk sunnitud kuhugi kaugele-kaugele, nii ta mängis nukraid, otse pisarateni liigutavaid viise ja nõnda ta võitis ka südameid, olles paljude koduümbruse neidude unistuseks . . . Ent Dodot, kellest igaüks teadis rääkida ainult head, see ei huvitanud. Temal ei näinud meie jaoks olevat silmi. Isegi Alice, kes oma sõnade järele oli õppinud ainult võitma, püüdis mõnda aega asjatult seda ilusat poissi.

Tollel maiõhtul tuli mind ja Alicet koju saatma üks Dodo sõber, kah päris tore, kuid väga pealetükkiv poiss. Enne kui saime peolt lahkuda üllatusin koos täditütre Alicega. Sest, — sest Dodogi seltsis nüüd meiega, keda ta koju polnud saatnud enam kaua.

Alice läks sõbraga ees, mina Dodoga järel. Dodo osutus tol õhtul väga lõbusaks ja huvitavaks kaaslaseks. Kui Alice koju pööras (ta elas nimelt lähemal kui mina), tulid Dodo ja tema sõber ikkagi edasi, kuigi nägin, et Dodole sel korral sõbra lähedus ei meeldinud. Miks just, sellest ma aru ei saanud. Olin väga rõõmsas tujus.

Aga saatus tahtis, et tolle õhtu ühe lollusega pidin rikkuma. Peaaegu jõudnud koduväravasse, tuli meile vastu Charly N., kellest varem olen rääkinud. Ta oli jällegi purjus ja tegi ettepaneku sõita Nõmmele. Ja ma läksin, jättes Dodo ning sõbra mõistmatute nägudega meile järele vahtima.

Hommikul, kui hakkas juba valgenema, tagasitulles ja Charlyst lahkudes üllatusin, nähes Dodot, viiul kaenlas nagu õhtul, kõndimas kodutänaval. Pidasin oma kohuseks vabandada, et Dodost ja tema sõbrast õhtul nii ebaviisakalt lahkusin. Dodo ei vastanud midagi, vaid silmitses mind ainult pilguga, milles loitles ootamatult kurbus ja valu. Näis, nagu võitleks ta millegagi ja ma küsisin vaid selleks, et midagi rääkida:

„Mida teete nii hilja veel siin?"

„Ootasin Teid", vastas ta kibedalt.

„Mind? Miks?" üllatusin.

„Ly . . ." lausus ta, nimetades mind nõnda, nagu varases lapsepõlves vahete-vahel seltsis mängides ja katkestas siis järsku, mind teravalt silmitsedes.

„Rääkige!" käskisin.

„Ei! Täna ei räägi ma midagi." Vastas ta karmilt ja kindlalt. „Olete purjus. Kirjutan parem."

Järgmisel päeval sain tõesti Dodolt väga pika ja ilusa kirja, milles ta küsis, kas võiks olla minule sõbraks. Juba see kiri äratas minus armastuse, seda enam, et vahete-vahel varemgi olin mõelnud Dodole, kes näis mulle paremana kõigist neist meestest, keda tundsin. Dodo järgmine kiri, milles ta palavail sõnul tunnistas oma armastust, kasvatas aiva seda tunnet.

Olin nagu meeletu. Kahetsesin kõike seda, mida olin senini teinud ja just oma mineviku pärast ei söandanud ma lubada ennast temale. Alles nüüd sain aru oma eksisammude suurusest, millep. valasin kibedaid pisaraid. See oli tõsine kahetsus. Nii meeleldi oleksin vastu võtnud Dodo ettepaneku, ent teadsin, et see õilis poiss väärib paremat sõbratari kui mina. Kirjutasin seda ka Dodole, rääkides, et mu minevik ei luba mind saada tema omaks ja palusin, et minu unustaks, sest vaid see võib olla kõige parem. Ent Dodo ei teinud nii, vaid palus, et ma unustaksin oma mineviku ja elaksin vaid temale ning tulevikule.

Ja nüüd, — nüüd lubasin ennast ka Dodole . . . Olin õnnelik, tõesti õnnelik esimest ja viimast korda elus, mille ilu ja hurma sõnul seletada võimatu . . . Nii hea oli armastada ja ise armastatud olla, unistades päevist, mil Dodo on mu mees ja mina tema hea ning armastatud naine . . .

Hüljasin kõigi teiste, isegi R-i kutsed, elades ainult Dodole. Ei külastanud enam peosaale ja ei käinud ka kohvikuis ega Kadriorus, ehk kui, siis ainult oma Dodoga. Olin jälle tõesti korralik tütarlaps, kes kõik pühendas selleks, et oma armastatud poissi õnnelikuks teha.

Möödus kevad, möödus suvi ja möödus ka sügis, täis noore armastuse ülivat õnne. Saabuv tali aga tõi meie õnnetaevasse esimesed sünged kõuepilved. Dodo pidi varsti minema sõduriks, mis minule muidugi rõõmu ei valmistanud, seda enam, et mind ootas — emaõnn . . . Minu seisukord muutis mu pahuraks ja närviliseks, olgugi, et Dodo selleks kuidagi põhjust ei andnud.

Ei tea, kust võtsin mõtte, et Dodo mind enam endiselt ei armasta. Püüdsin äratada temas armukadedust, tõhi nentimata jätta ka miss Spooneri, kes Euroopa ringlennul platseerus üldiselt neljandaks, jättes seiatahe rea kuulsaid meeslendurid, samuti nagu tegid seda hiljutised kestvuslennu rekordi püstitajad ameeriklannad.

Uhked võivad olla naised ka inglanna M. E. Foster'i pea e, kes möödunud suvel võitis iga-aastastel suurtel laskevõistlustel, osutudes parimaks kõigist meeslaskuritest.

Edasi teame, et ameeriklannat Helene Wills-Moody't ja prantslannat Suzanne Lenglen'i suudavad tennises võita vaid mõned üksikud mehed. Ka meie kauane tennismeister Salme Redlich-Kind osutus purematuks pähkliks omal ajal enamikule paremaile meesmängijaile.

Miss Gleitze on mitmel korral erilise vaevata üle ujunud Dardanellidest, jaapanlanna Hiltoni saavutab vahetpidamata jooksudes ja hüpetes tagajärgi, mida näiteks meil suudavad ületada ainult vähesed meessportlased. Samuti pole kaugel seljataga aeg, mil meil neiu Saima Pitka valmistas paremaile meesujujaile tõsist peavalu.

Sugugi naiselikult nigel pole ka neegritar A. Morris, kes Ameerika tsirkustes ja varieteedes tõstab raskuseid, mille üleskergitamine teeb isegi au paremateie meesatleetidele.

See kõik kokku tõendab, et naine pole sugugi nii mannetu ja nigel nagu arutati alles hiljuti, vaid võib sageli väga kardetavaks võistlejaks olla tublimalegi mehele.

Järgmisel õhtul, kui ajaviiteks noorema õega läksin kinno, juhtus sealt tulles õnnetus, mis mu tagasi tõukas porri.

Viru tänaval libedal kõnniteel komistasin ja kukkusin nõnda raskelt, et järgnes enneaegne sünnitus . . . Laps oli muidugi surnud. Olin meeleheitel.

Kui Dodo seda kuulis, sain temalt kirja, milles ta tegi mulle kõige raskemaid etteheiteid, olles arvamisel, et olin lasknud omale teha aborti . . . Vandusin kõigi pühade nimel, ent Dodo ei uskunud enam mind, vaid ütles, et ta minust nüüdsest alates midagi kuulda ei taha ja võin minna sinna, kus olin varem.

Ja ma läksin, sest ükski asi pole teinud mulle sellist valu, kui too süüdistus sellelt, keda armastasin rohkem kui midagi muud siin ilmas . . .

Läksin selleks, et uputada oma kurbust ja valu, et pisaraid uputada viinaga . . . Endiste sõprade ringis võeti mind vastu rõõmuga, sest olin ju ikkagi endine temperamentne Ly, olgugi, et mu nüüdne naer oli naer läbi pisarate, oli naer oma haudavarisenud õnne ja purustatud südame üle . . . (Järgneb.)

Järgmises kirjutises tutvustab tänaste ridade autor lugejaid

lõbutseva pealinna selle nägu, mis tavaliselt eesriiete taha peidetakse.

Võimlemisest naisile.

Milliseid harjutusi tuleks teha?

Soodsaim aeg võimlemiseks kodus neile, kel üldse aega vähe, on õhtul enne magamaheitmist. Peab vaid silmas pidama, et võimlemine ei sünniks kohe peale söömist. Selle vaheajaks olgu 1—2 tundi. Siis riietatagu kergelt, sobivaim selleks on lihtsalt ujumistrikoo, tuulutatagu tuba ja kui võimalik asendatagu peegel niiviisi, et end hästi näha võiks.

Viimane asjaolu on parimaks abinõuks enese kontrollimiseks. Tõustes kikivarvile tehtagu esiteks sügavat hingamist 5—6 korda. Sellele järgneksid harjutused, mille põhiseis on: sirgelt ja vaba seismine, käed ripuvad lõdvalt alla, pea püsti ja jalad koos.

1. harjutus: käed tõstetakse eest üles pihkudega allapoole, sirutades ühtlasi keha ülespoole ja hingates sisse; käed viiakse kõrvalt alla ja hingatakse välja. Käsivarsi ei tohi pingutada.

2. harjutus: samas seisandis sääre hõljumine ette ja tahapoole. Säär hoitakse lõdvana, hõljumine aga on puusast ja hoogsalt. Igat harjutust tuleb teha kuni 10 korda.

3. harjutus: põlved painutatakse aeglaselt täiskükki, tõustes kikivarvukile. Põlved sirutatakse jälle ja kannad langetatakse. Tehakse 5 kuni 6 korda.

4. harjutus: Siin juures seistakse jalad harkseisus. Keha pööramine vasemale ja paremale, heites käed lõdvana pööramise suunas.

5. harjutus: Kõhuli lamamine põrandal, jalgu maast kergitada ei tohi, kuna keha painutatakse tahapoole.

6. harjutus: Lamamine põrandal seliti. Käed on kuklas. Jalad tõusevad täisnurgana ülespoole, lastes nad langeda pikkamisi jälle alla. See harjutus mõjub eriti hästi kõhumuskliteele.

7. harjutus: Koosjalu hüplemine paigal, nii et terve jalapõhi puudutab põrandat. Hüpates püütakse tõusta võimalikult kõrgele õhku. Hüpeldakse kuni 20 korda.

8. harjutus: pikkamisi pööratakse pead vasakult paremale, tehes sel viisil täisringi. Siis jälle paremalt vasakule. Umbes 10 korda.

9. harjutus: Keha painutamine ette ja taha, põlved sealjuures on sirged. Liigutused on aeglased.

10. harjutus: Käed puusa, väikeste, kuid kergete sammudega jooks toas ringi. Hingatakse sisse läbi nina, välja läbi suu.

Kogu see võimlemine võib kesta 15—45 min. Alul vähem, pärastpoole kauemini. Kui mõned kuud igal õhtul niiviisi harjutanud, võib üle minna teistele harjutustele, mida ka pärastpoole lehes avaldame. Harjutuste lõpul tundes väsimust, pestakse keha üle toasseisnud veega või hõõrutakse keha märja lapiga üle.

Otse kahjulik on heita magama higisena. Pestes keha ärgu unustatagu jalad. Ka jalad vajavad kogu keha huvides, et neid pestakse kord päevas. Külma veega pesemine rahustab närve ja annab head und. Voodis ei pea mitte enam sööma ega ka mitte lugema. Mõlemad harjumused on tervisele kahjulikud.

Hommikul tõusta tuleb kohe, mitte aga lebada voodis. Parem tõusta varemini, et veel vähe aega võimelda ka hommikul kui lebada ärkvel olles voodis. Ainult haiged, kosumisel viibivad terveksaajad tohivad lühikest aega pikutada voodis. Meie oleksime tugevamad, tervemad, rõõmsamad, kui paneksime rohkem tähele keha nõudmisi.

Kolm tähtsat tervislist faktorit juhivad meie elu: toitmine, liikumine ja puhkus ning puhtus. Rohkem tähelepanu neile, siis saavutame, mis osutub inimkonna õnneks, — see on tervist, ilu ja rõõmu. Ja kes küll inimesist, kes küll naisist ei tahaks olla terve, ilus ja rõõmus?

Tahaksime seda kõik. Miks siis meie tahe nii nõrk, nii jõuetu? — Tahe peab olema võimas ja tugev. Mida oleme tunnistanud õigeks, seda peab ka tegema. Kui tahe muutub teoks, sammume vastu ilusale tulevikule. Oleme täis energiat, jõudu ja rõõmu, kaovad kortsud ja haiglane ilme, väsimus ja verevaesus.

Päevase töö suudame täita, kogu meie majanduslik elu sammub vastu paremusele, — kui oleme ise terved, rõõmsad, tuleviku rahvas.

Chypre.

Inetud ei ole mitte ürgajad, mis eneses kannavad inimsoo edenemise idusid, vaid langemise ajajärgud, mil järele jäävad endise hariduse jäljed.

*

Onnelik on see, kes oma tee üles leiab, ilma et tal rahva seast tuleks läbi murda.

*

Et pea võiks taevatähtedeni tõusta, selleks peavad jalad kindlal pinnal seisma.

Miks?

Miks ikka kevadisel aal,
kui hõisketes on ilm ja maa,
kui päike paistab õnnela,
mu südant tabab valunool?

Miks siis, kui ajad voolavad,
kui oksal laulab väike lind,
ja rahuga end katab pind, —
mu hinges leinaasemed?

Miks ikka kevadisel aal,
kui elu võitnud võitluses,
üks tuksuv süda lahkudes
mul kalmumulda variseb? —

CHYPRE.

Mood.

Mihail Soštšenko järele.

No, ega igaüks ei võigi aru saada, mis mood tähendab. Mõned inimesed tarvitavad seda sõna ilma igasuguse arusaamiseta. Näiteks, meie kaasüürnik Helene Semjonovna põriseb oma mehele alalõpmata:

„Siga niisugune, võttis omale moe igal palgapäeval joobnult koju tulla!"

Aga ütelge, mis puutub see moesse? Siin pole mingit moodi. Ja ega Ivan Prokofjevitš seda pole moodi võinud:enne teda on tuhanded inimesed joonud!

Ehk jälle Kiira Pavlovna väike tütar sööb halvasti: seda ei taha, teist ei taha!

Ema muidugi pahandab:

„Ära mooditse! Sööd, mis ette antakse!"

See on juba väga rumal! Pole niisugust moodi, et mitte süüa: inimene tahab ju alati süüa. Ja kui inimene süüa ei taha, siis tähendab, et kuskil väljas sõi või jälle, et haigeks on jäänud.

Tema aga: mood!

Muidugi on moed mitmesugused. Ühed tulevad heast elust ja teised nii ütelda, vajadusest.

Vahel ei taipa, kust see niisugune mood tulnud ja kas see üldse mood ongi.

Naiteks, mappi kanda — kas on see mood või pole mood?..

Asi on selge, ühed kannavad mappi moe pärast, kepi asemel; mina aga, näiteks, käin mapiga alati saunas.

Isegi väga viisakas on välja tulla. Ükskord juhtus küll, et soki teenistusse kaasa tõin, ja naine kodus otsis, kuhu küll sokk kadunud.

Hakkasin mapist pliiatsit otsima ja leian sealt soki, ning kand veel katkine.

Hea, et keegi ei näinud!

Ehk jälle juukseid pügada. Enne malt põeti juukseid tüüfuse puhul, aga nüüd miks — ei mõista...

Ma küsin Marie Ivanovna käest:

„Miks te juuksed lasite ära lõigata?"

Ta naerab.

Küsin veel kord:

„Võib-olla, et teil juuksed maha kukuvad?"

„Mood", vastab ta.

Ma imestasin isegi.

„Arge siis", ütlen, „mind häbenege! Mees on teil ära sõitnud, te tunnete ta järele igatsust — ja võib olla pisilased juukstes on siginema hakanud... Ega see häbi pole, vaid õnnetus."

Ma muidugi annan talle viisakalt täide suhtes mõista, tema aga ajab mokad torru:

„Mis maitseta jälkusi te seal ajate!"

Selega ta läks.

Muidugi ei saa igaüks selliste moodide järel käia.

Kellel raha, sel on see tühine asi. Tuleb homme mood pikki juukseid kanda — osta pats, mis mastist tahad, ja kääna kuklasse.

Kellel aga raha pole — oodaku, kuni juuksed kasvavad. Just siis, kui juuksed on kasvanud, tuleb mood lühikesi juukseid kanda. Nii ei satu sa iialgi roopasse.

Seelikust ei räägi ma midagi. Seelikuid põlvist saadik kiidan ma isegi väga manufaktuuri mõttes. Nüüd võib ennesõjaaegsest seelikust kolm praeguseaja seelikut lõigata, ja ikka moes. Fakt!

Kuid üldse ja täitsa ei saa moest aru.

Oli aeg, kus linnapreilid ja prouad väga päevitust kartsid. Kauplustest ostsid igasugu abinõusid päevituse vastu ja pesid endid isegi kurgi soolveega ja piimaga.

Nüüd aga tuli mood — päevitada. Lebab selline daam rannas ja pleegib. Mõni läheb kärna ja karjub valu pärast, paneb aga siiski kõik kohad päikese kätte. Sest, et mood!

Põleb ära, kui must tukk. Näitab kavaleridele selga:

„Ah, vaadake, Ivan Ivanovitš, kuidas mu selg on päevitanud!"

Noh, see vaatab muidugi.

Üldse ei ole see tervishoidline mood.

Võib olla, et mõned pole üldse päevitanud, ei käi aga lihtsalt saunas.

Ja ei saa kuidagi aru, kas see on päevitusest või miskist muust, et kael saapasäärele sarnleb. Võib olla, kui sõrm märjaks teha ja mööda kaela tõmmata, et siis mingit päevitust pole. Ja tema kiitleb.

Muidugi moed on mitmesugused. Ühed tulevad heast elust ja teised, nii ütelda, vajadusest. —mees.

Oel naine on kurja koera sarnane. Annad sa kurjale koerale tüki leiba, siis on ta niikaua vagune, kui sööb. Ka naine on niikaua hea, kui sul midagi anda on.

Edev.

Arkadi Avertšenko humoresk.

Esimese klassi vagun, millesse astusin, oli tühi. Istusin akna alla kõrge seljatoega polstertatud istmele ja hakkasin ajalehte lugema.

Vaevu olin esimese pilgu heitnud lehele, kui avanes uks ja mu läheduses kõnelema hakkasid kaks daami, kes mind arvatavasti ei näinud.

„Noh vaadake, see vagun on ju ometi, tänu taevale, päris tühi! Tean, viimane vagun on alati tühi ja seal saab ikkagi segamatult jutelda... Istuge siia, Helene. — Kas te ei märganud siis tõesti, kuidas too mustajuukseline ohvitser jaamaesisel mulle läheneda püüdis?"

Orn altohäälekene vastas kohe:

„Jah, siiski... Aga ta pidas enesest väga palju lugu..."

Lühike paus.

„Te ütlete seda?.. Aga, — huvitav mees igatahes!.. Teie meest, näiteks, ei saa kuidagi võrrelda tolle ohvitseriga."

„Aga, — aga..." üllatus altohäälekene. „Kuidas tulete mõttele, et ma oma meest üldse kellegagi võrdlen."

„Mina aga teen seda alati," vastas sopran kindlalt. „Või olete teie nii vaimustatud oma mehest?.. Mina isiklikult ei leia temas midagi erilist. Teie muidugi vabandate, Helene?"

„Oo — palun! Aga õigus, et armastan oma meest selleks liigagi palju, et..."

„No-no-no!.."

„Ausõna! Näib, et vajuksin maa alla, sureksin, kui juhtuks midagi. Juba sõnad — oma mehega võrrelda — kutsub minus esile häbitunde..."

„Päh, kus mul asi! Üks neist ei osutu paremaks teisest!"

Sama hääleke vaikis hetkeks ja jätkas siis teisel toonil:

„Kahju... Tean kedagi, kes teist..."

„See ei huvita mind. Pealegi: kes muu võib see olla, kui Sinizin..."

„Ei!"

„Aga, kes siis? Öelge mulle! Palun, öelge ometi, kallis..."

„Mukosjev."

„See?!.."

„Aga, Helene, kuidas te võite?! Ma ei saa isegi aru teie toonist. Võib siis üldse sarnasest mehest kui Mukosjev kõnelda sellises toonis, kui too: — See?!.. Elegantne vaimustav mees... Jumaldatud kõigist naistest..."

„Ei iialgi... Ei ühegi hinna eest!"

„Miks — ei ühegi hinna eest?"

„Ühegi hinna eest ei sea ma teda oma mehe kõrvale. Ja pealegi veel sellist..."

„Aga miks?"

„Lihtsalt niisama... Teiseks on Mukosjev mees, kes jookseb iga seeliku järele... Niisugust meest armastada? — Noh, ma..."

„Kui teie ta vastu hea oleksite, ei jookseks ta ühegi teise järele."

„Ei, tänan! Säherdusi mehi ei saa valitseda. Nad on selleks liig kavalad."

„Kuidas te võite, kallis?! Inimene on pärl, kalliskivi! Mina teie asemel..."

„Tänan veel kord! Mees, kes ööd veedab kõrtsides, juues või kaarte mängides..."

„Hea, Helene! Kas peab aga tema kodus istuma? — Noor, ilus inimene peab ju ometi elama ja ilma tundma õppima."

„Noor tema ei ole! On kindel, et aeg, mil ta täielikult läbi põleb, pole enam kaugel."

„Kes põleb läbi? Ma ei saa, ei saa tõesti aru!"

Altohäälekene vaikis. Peale lühikest mõtlemist lausus ta kärsitult:

„Arme räägime temast enam üldse! Kunagi ei saaks ma armastada säherdust meest, kuna ta on — naiselikult edev!"

„Edev? Aga, Helene! kas teate üldse, mida ütlesite?"

„Ja kuigi ma ei teaks... Edev on ta, ütlen ikka. Miks imestate. Peaksite nägema teda ainult aluspesus... Must slip paelakestega... just kui naisel... Puuduvad vaid pitspüksikesed... Ja teie tahate veel öelda, et ta pole halp ega edev... Teate...

Nii nagu läbipõlenud elektrilamp kustub, vaikis jutt, sest mina, — ma õnnetu krabistasin kogemata lehte. Valitses hauavaikus ja ma kujutlesin vihaseid imetlevaid pilke. Järgmises jaamas väljusid damid, ja kui rong uuesti liikuma hakkas, nägin neid jaamaesiselt mu vaguniaknasse piiluvat...

Ilmas kavatsetakse küll palju, kuid vähe on sellest korda läinud. Kuid kordaminekuid on palju ettekavatsemata.

*

Naisterahvas on tundmatuse põhjatu sügavus, kus tuhanded meesterahvad hävinevad, kes muljendite muenduse järele jänunevad.

Armastus lumes.

Pildikesi ja meeleolusid talisest Kadriorust.

Suvel ei või pealinnlane kaevata nende kohtade vähesuse üle, kus saab veeta vaba pühapäeva kauni looduse keskel, kuna selliseid paike leidub linnalähedusesnii mõnigi. Ent talvel on asi juba talvel. Siis osutub ainsaks selliseks paigaks suvel nii lugupeetud „arinastuse hiis" — Kadriorg, kus talvistelgi pühapäevadel inimesi liikumas külluses.

Juba varakult, nii kohe kui möödunud üheksas hommikutund ja linn tundub kuidagi pühapäevaselt heledana ning puhtana, sigib Kadrioru puie alla inimesi, küll suuskadega ja ilma, kes mõtlevad veeta siin mõne kauni tunni.

Ja tõesti, — koht on selleks sobiv, sest kaunis, kaunis on see taline Kadriorg, mis tundub paigakesena mõnest muistsest muinasjutust.

Põlised puud, mis suvel kohisesid rõõmsalt, on nüüd kuidagi pühalikult vaiksed ja tõsised, oksel jõulukarrana paks ja pehme lumi, millest vahete-vahel arad tuuleh'ilid alla raputavad üksikuid helbeid. Osa pargist on kaetud sügava lumega, millele ainukesi jälgi tikkinud väike lapsejalg ja taamal, seal, kus liikumata Russalka oma pilgud igaveseks suuninud üle lahe elavate hõimude poole, häilib hõbedasena meri, mis peab viimast meeleheitlikku võitlust Pakase taadi poolt pealesurutava jääga. Paiguti tumedalt sinine, paiguti silmipimestavalt kirgas, nii ta on praegu, kohisedes vihaselt lauldes ähvardus-laulu pealetükkivale Pakasele, kes vangistab rahutud, kohisedes kaldale jooksvad lained, mis nii tujukad ja tõttavad nagu nood punapõselised preilikesed, kelle silmis kaldaveerel seistes loitleb veel ikkagi kevadist soojust ja rõõmu.

Kõrgel puielatvus kraaksub üksik hallitiivuline vares, siin-seal päiksepaistel püüab soojendada ennast mõni leevikene, all pargiteil askeldavad aga vanad ja noored, kes jätnud kitsa kodu, et nautida neid rõõme, mida pakub taline Kadriorg.

Taamal mäenõlvakul seal, kus suur tee viib mere veere, on aset võtnud rohkelt suusatajaid. Sirge ja sihvakas noormees liugleb kadestusväärse kergusega alla mäest, mis kaela ähvardab murda, aga täidlasel vanahärral, kes kaotab alul ühe ja kohe ka teise suusa. Ent see pole veel kõik. Seljatagant libiseb härrale otsa preilike. Mõlemad kukuvad.

„Silmad, kus on te silmad." pahandab härra, hakates puhastama lumiseid silmi. Nähes aga, et otsasõitjaks nägus neidis, püüab härra näole manada naeratust ja püüab preilikesele pakkuda abi nagu korralik kavaler kunagi.

Kukub üks, kukub teine, kukub vist igaüks, sest suusad, sõgedad, kipuvad minema ikka sinna, kuhu tahavad. Ent siiski ei näi see heidutavat kedagi. Ruttu püsti ja uuesti, — kas pikali lumme või pikas pääsukesekaares mäest alla pargiteele.

Suusasõit on ju nii kaunis, eriti siis kui kaasas neidis, kelle ilu sa ei jõua ülistada sõnades, neidis, kes su sõnu kuulab nähtava heameelega ja äkki kavalalt naeratades suundub eemale teistest, suurte põliste puude sihis ja hüüab edevalt:

„Katsuge, kas saate mu kinni püüda."

*

Kõigil puuduvad suusad ,igaüks ei taha neid ka siit üürida, kuna suusasõit ikkagi oma jao oskust nõuab.

Kõik need, kes kuuluvad sesse liiki, otsivad lõbu teisalt — kelgumäelt, mis otse lossi kõrval. Selline sõit on juba lihtsam.

Ülal mäenõlvakul on sõitasoovijaid külluses. Preilikeste vallatu naer ja kilked kostuvad juba kaugele, samuti ka noormeeste õpetused, kuidas istuda ning olla kelgul.

Kohutava mürinaga ja kiirusega, mis pole just väike, libiseb kelk alla mäest teele, mille pikkus mitusada meetert.

Preilid hoiavad tugevasti kinni härradest, härrad suruvad käed tugevasti nõtke piha ümber ja sõit näib lõppevatki õnnelikult.

Aga vale!..

Noorsand, kes istet võtnud kelgul viimasena, vääratab kuidagi ja püüab päästa, mis päästa on, haarates eesistuvast neiust.

Ja tulemus?

Hetk hiljem teevad mõlemad teekõrval lumehanges toreda kukerpalli.

Kõik, kes seda näevad, naeravad, kõigerohkem aga teeb seda keegi leitnant, oma preilikestele seletades, et midagi pole lihtsam kui selline kelgusõit.

Naeravad ka kukkujad ise. Preilike vaid lausub pahaselt-armsalt:

„Noh, Aggio, oled sa aga ka käperdis!"

Minut hiljem... Nüüd sõidab eelpool mainitud leitnant. Ja, näe, temagi kukub, kukub nii, et sealt, kus varem uhkeldas eeskujulik püksiviik helendab midagi valget.

Kõik naeravad. Ent selleks, kes nüüd kõigerohkem naerab, osutub Aggio.

*

Kui küllalt sõidetud ja kukutud, viiakse kelk sinna, kust ta võetud. Ei ole ka enam vara.

Eemal häilivad linnatornid kaovad juba hämarusse, läänetaevas on värvunud kollakas-punaseks ja siin-seal paistab veel vaid üksikuid suusatajaid-kelgutajaid.

On õhtu. Ent siin-seal kostab siiski veel vallatut naeru ja jutukõminat. Teekõrval on põõsas ja — nii see on tõesti — siin lausub keegi:

„Üksainuke, noh, üksainuke musi..."

„Võta, võta kui saad," vastab helisev neiuhääl ja põõsa tagant lippab välja neiu, kelle järgi jookseb noormees, kuhu? Ei kaugele. Juba järgmise põõsa taga lämbub naer pikaks, kirgliseks suudluseks...

Siin-seal pargiteil kõnnib neide ja noorimehi. Ah!.. Preiliksed on nii väsinud, otsides tuge kavalerilt, kelle samm tundub ka tõntsina, ent silmis särab mõlemal siiski rõõm ja õnn, — noore, ärkava armastuse õnn...

Kadriorus on varemgi ju kokkujooksnud nii mitu eluteed, Kadriorust on leitud see, kellele ulatatakse käsi ja süda, et sõita, ei mitte ella enam kelgumäelt, vaid vastu perekonna, abieluõnnele...

Hilisel õhtul, kui kumab taevas kahvatu kuu, kostab Kadrioru puie alt ikka veel vallatlevat naeru ja kilkeid, nii ahvatlevat ning kutsuvat... Ja siis, siis näib ka ümarik kuu alla pargiteile suunivat oma pilgu, vaadates siia, vaadates sinna... Siis näib nagu naerataks „poissmeeste päike" — kuu kuidagi paljutähendavalt ja rõõmsalt, peites oma näo viivuks pilvede taha, mis liuglevad sinavas taevas nii tasa nagu neiukese käed armastatava õhetaval näol.

Herodes.

UNELM.

Elu on tühi ilma armastuse ja lahkuseta, ilma eluandva allikata, millele roidunud rändur laskub ahnelt huultega. Oo, milline õnn on olla armastatud ja mõista ise armastada ning andestada!

Ma armastan elu, inimesi, loodust. Kui imeilus on elu isegi meie materjalistlikul aastastajal! Ümberringi nii palju ilu: luule, kunst, muusika. Ilu on imbunud loodusse endassegi. Otsida pole teda vaja. Kuid inimsugu on pimestatud kõige kõduneva ja kulla tühisest toredusest, ning jookseb kiiresti mööduva õnne järele; ta on kurt ja tumm tõe — iluhüüete vastu.

Kuhu ei vaadata, igalpool kaklemised ja läbisaamatused. Abielu — kahe inimlapse püha ühendus — on osatatud, igalpool on kehakultuse ja ta himude teenistus, kuna ta on ju see jumalik aed, kus õitseb Looja suurem kätetöö — surematu hing.

Ilu ja teadmatuse ukseesisel võin ma öelda — siin on sinu pere ja tasu kõigi eluraskuste, lapsepõlve üksinduse, külma ja võõrasema valjuse, puuduste ning hädade eest. Ma olen uskunud, ja usk on päästnud mu. Ma teadsin, et puhtad hingeihad, püüded enesetäiendamisele on elu eesmärk!

Ja ma olen võitnud kõik puudused, hädad ja pahed, mis möödusid just kui hallid piksepilved, mis riivavad päikese-kiirtest veel võpatuvat pilveharja...

Pere — lapsed — kodu, kus valitseb hingede ühenduse ilu ja ühtlus, — see on maine õnn!

ARNO.

Nõid.

MIHAIL SOŠTSENKO.

Küll on ime, kodanikud! Ümberringi võib ütelda, aur, elektrijõud, jalaga õmblusmasinad, — ja siinsamas kõrval: nõiad ning soolapuhujad.

Päris imede ime!

Külamehel maal on oma külvi- ja tuulamismasinad ja põldu ta harib aurutraktoriga, naabruses aga, ja peaaegu igas külas elab nõid: elab, sööb leiba ja hoiab külamehe oma käpa all.

Imelikud ja arusaamatud lood!

Nagu jubtus hiljuti. Ühes külas tapeti seesugune nõid. Noh, mis tehtud, see tehtud, ja ununegu meelest. Aga ei! Külamehed ei unusta. Nutavad tänini, hädaldavad ja kisuvad peast karvu.

Kardavad kõrgemat karistust.

Ja tuli seesamane nõid enne oma saatuslikku lõppu ühe keskmise jõukusega maamehe juure. Külas aga on märgiks: tuleb nõid, sünnib varsti midagi halba. Kas sureb lehm või tabab mingi muu õnnetus.

Nõnda siis: nõid tuli ja istus toas laua ääre. Silmad tal tuhmid, vurrud sorgus allapoole ja habemetukk sasis.

Istub nõid laua ääres ja sügab vasemat kätt.

Majas muidugi kõik ähmi täis. Perenaine jookseb lõõtsutades edasi, tagasi ja kannab lauale kõik, mis kõlbab süüa. Vanaeit aga teeb nõiale aupakliku kummarduse ja pärib lihtsameelselt:

„Mis asja pärast sa's tulid, isakene, istusid laua ääre ja sügad oma vasemat käekest? Kas tuleb mõnd häda või õnnetust?"

Nõid aga vastab süngelt:

„Võib olla, et tuleb ka. Ja kui tulebki, eks siis lunastad enese välja, jumala-eideke. Õnnetust ei maksa karta."

Peremees aga, sõjainvaliid Timoška, tõrjub vanaeide kõrvale ja astub ise nõia ette.

„Ei ole sul vaja", ütleb, „jumalamuidu siin istuda ja ennast jahutada. Pole vaja siin käsi sügada ja kirpe puistata. Oled süganud, ja aitab — nüüd veere edasi!"

Ehmatasid kõik niisugusest julgest kõnest. Nõid aga lööb näost halliks, tõuseb pikkamisi, nuusutab tühja õhku ja astub toast välja.

Noh, läks ometi. Naine nutab, vanaeit turtsub, Timoška aga ajab rinna õieli ette ja pajatab:

„Väga kahju, et ma ei annud talle ühe tulise vastu vahtimist! Nõida peab lööma alati kahe silma vahele."

Saabus öö. Naine nutab, vanaeit turtsub, Timoška aga lebab naril ja vilistab ninast.

Äkki keset ööd naine äratab Timoškat.

„Noh", ütleb, „õnnetus ongi käes. Kuula!"

Ja tõsi: õue pealt laudast kostab vasika haledat ammumist.

Süüdati latern, mindi vaatama — eks ole: vasikas seisab keset lauta, sabakene teisel püsti ja ise ta lõugab, lõugab — nii et kõrvadel igav kuulata.

Vasikale pakuti leotatud leiba — ei võta. Pakuti piima — ei võta. Ja lõugab kogu öö. Lõugab ka hommikul. Ja lõugab veel lõunagi paiku.

Õhtul naised mõlemad Timoška kallale. Et mingu nõia juure, kummardagu ta ees maani ja palugu andeks.

Timoška surus esiteks küll sõrad vastu, aga läks viimaks ometi.

Saabus nõia juure. See kohe küsima:

„Noh, mis on", ütleb, „kas vasikas lõugab või?"

Timoška ehmatas.

„Jah", ütleb, „kodanik nõid, vasikas lõugab. Käse hirmu asemel valitseda armu. Olen su võlgnik."

„Hea küll", lausub nõid.

Ja tuli kaasa. Nõid kõnnib eel, Timoška tema kannul.

Jõuti koju. Nõid ütleb:

„Niipea kui astume väravast sisse, mine sa kõrvale ja sosista palveid. Mina aga võtan vaevaks ja lähen vasika juure."

Ja läkski.

Timoška ootas veidi ning hiilis järele. Nõid astub lauta, Timoška poetab enese laudaseina ääre ja piilub läbi prao, mis nõid hakkab sees tegema... Nõid aga võttis kätte vasika saba ja tõmbas sellest välja nõõpnõela.

Timoška karjuma, lõi laudaukse kinni, kutsus naabrimehed kokku ja seletas, mis ta oli näinud.

Nõid sai peksa... Mehed peksid, peksid teist, nõid aga ei teinud häält, kuid enne surma ütles:

„Ega mina ei torganud nõõpnõela vasikale sappa — Jumal torkas..."

Nende sõnadega surigi.

Noh, nõid oli surnud ja peaks mõtlema, et nüüd oli rahu majas. Aga ei. Täna, näiteks, suri — teisel päeval kohe õnnetus: naabri külamehe lehm tallanud öösel kana surnuks.

Möödus kuu või paar — tuli uus häda. Üks purjus külamehike läinud kõmpides kodu poole, kukkunud teel kraavi ja väänanud jala. Need kaks õnnetust on nüüd olnud, ja kõlarahvas ootab kolmandat. Ja kui möödub see, hakkab ootama neljandat.

Pikapeale võib see nõid teha inimsoo pihuks ja põrmuks. —mees.

Naine, kes oma kätel teist kaisutanud, ei ole juba enam naine.

*

Kõige suurem õnn, mis inimesele osaks langeb, on oma enese asja kaitstes ka üldsuse teenistuses olla.

*

Kes tahab ühe hoobiga kõik parandada, see hävitab kõik. Kannatamatus toob ainult illusioone ja annab tõe asemel rususid. Eksimused on ainult enneaegu mahakistud tõed.

Eleegia.

Pean laulma turbuseſt suureſt,
vallanud ätti mis minu — — —
Pean lahkuma tüdruk ſu juureſt,
hülgama hetkeid nii tenu.

Tütarlaps, jätma pean ſinu,
ehkki olen lõhkemas mureſt.
Keſet me rõõmude menu —
pean mõtlema tulevikuſt suureſt.

Vallatud teadmatuſe-mureſt,
pean jätma ſu armastus-innu!
Taas pean mõtlema tulevikuſt ſuureſt,
keſet neid tunde nii tenu!..

Karmi Tannes.

Mis on õieti armastus?

Olen neiu, sain hiljuti 24 aastat vanaks, aga abielusse astumise peale ei tohi ma mõeldagi. Esiteks sellepärast, et mina ei tea veel, mis tähendab sõna armastus tõsises mõttes, kujutan teda enesele hoopis isemoodi ette. Minu meelest on ta midagi suurt, püha, aga nüüdseaja noormehed tallavad teda jalge alla ja ei oska tõsisest armastusest lugu pidada. Üksnes liiderlik olek meeldib neile, aga seljataga mõistavad nad seda hukka ja naeravad selle üle, kelle jalge ees nad vähe aja eest põlvitasid.

Teiseks, mina vihkan üldse täisealisi meesterahvaid, nad on kõik, nii palju kui neid on, südameta, naisterahvaste hukkamõistjad ja teotajad. On ju õigus, et ka eksinud neidusid on, aga sellepärast ei tohi mitte kõiki hukka mõista... Olen noor, elurõõmus, lustiline ja tahaksin heameelega kord armastada kedagi meest, kes ka ise nii puhas ja süüta oleks, nagu ta neid omadusi naisterahvalt nõuab. Vaikne, ilus abielu, seda jumaldan mina, see oleks paradiis maa peal, vähemalt kujutan seda omale nii ette.

Noortest meestest pean palju enam lugu, kui vanemaist. Kui ühe vanema meesterahvaga jalutama lähed, siis pead ennast ikka rohkem rahva sekka hoidma, muidu võib sul pahasti minna.

Juhtud kusagil üksikus kohas sarnase meesterahvaga istuma, siis on neil kõige esimene soov kaelustama ja suudlema hakata, ja kui sa siis ütled, et see sulle ei meeldi, vlisakas ei ole, öeldakse sulle ilusasti suu sisse:

„See on ju loomulik. Teie olete ju ka naisterahvas, ega teie teisiti ei ela, kui teised!"

Mina selles leian, et noormehed on ausamad, kuigi mitte kõik, aga suurem osa siiski. Mina tahaksin heameelega seda teada saada, mispärast nõuavad need meesterahvad, kes kõige rohkem häbielu elavad, omale puhast neidu naiseks? Nad ise ei ole ometi seda väärt!

Keegi aus neiu Haapsalust.

Kuidas vabaneda pettumusest?

Olin noor, vaevalt 17-me aastane, kui armusin neiusse, kes oli sama vana kui minagi. Alguses näitas tema mulle suurt lugupidamist, mis pärast kujunes sügavaks armastuseks.

Ma hindasin teda ja pidasin oma suurimaks ideaaliks siin ilmas niikaua kui tuli „too" õhtu, mil pidid selgitatud saama meie vahekorrad. Siis..., siis pettusin, sest ta oli oma nooruse-

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

le vaatamata, täiesti „läbipõlenud", nagu ta mulle avameelselt siis seletas, kuid mis oli juba hilja — !

Minu ideaal pu.unesid kohutavalt. Me lahkusime... Ma poleks nõudnud temalt, mida nõudsin lahkumisel, vaid minu ideaal on avameelne naine, mida tema ka mulle lubas olla, kuni teda paljastasin ja kui tema end ise paljastas.

Mõtlen, kas polegi naisoo hulgas avameelseid, keda võiks usaldada ja kes oleks vääriline üksikule vaikselle „poisile"?

Vist teda polegi, sest miks pole ma leidnud teda, kes vaigistaks põletavat valu minu noores hinges ja kes oleks „samariitlane" minu raskete südamehaavade juures?

„Ohver" Jõgevalt.

Lugupeetud „Abielulehe" lugejad!

„Endise Kosjalehe" kuulutuse järgi tutvusin 19-aastase preiliga kirjavahetuse teel. Noh, siis poolteise kuu aja kirjavahetuse peale tegi preili ettepaneku ja palus kohtamisele ilmuda. See oli minule õnnestav kuulda, mida lugesin tema kirjast väga suure huviga. Sõitsingi linna, selle preilikesega kohtama. Esimesel kohtamisel ei saanud meie rohkem kui tunni aja ühes vesta. Teisel kohtamisel veetsime koos kolm tundi. On võimatu rohkem aega tolle preiliga ühes olla, sest vanemad teda välja ei luba muidu, kui on tarvis midagi ärist tuua jne.

Vahe meie elukohtade vahel on kaunis pikk, nõnda et kui oleks temal vaba aeg, ei saa mina mitte kauge maa tagant tema juurde lennata. Nii peame seda asja toimima kirja teel. Teisel kohtamisel küsisin temalt: „Kas pettusid minust?" Rõõmsalt vastas ta mulle: „Oh ei!" Kolme tunnilisel koosveetmisel süvenes meil intiimvahekord, õrnade mõtete paistusel, ning mugavate suudluste vahetustel oli väga raske lahkuda üksteisest!..

Tegin väikese ettepaneku päevapiltniku juurde minna ning pildistada teisest kohtamisest mälestuseks, enne kui lahkuda üksteisest tolle pika maa taha. Minu preili oli nõus ja pildistasime. Kui pildistatud, siis lahkusime üksteisest vaikselt ja raskelt!.. Nüüd kirjutab minule, et küll olla tema elu igav ilma minuta. Kas nüüd astuda samm ja abielluda nii lühikese aja sõprusega? Tunnen armastust tema vastu, ka tema ütleb mind üksi armastavat, aga nii lühikese ajaga on võimata tundma õppida, kas meil hingelist kooskõla on, et võiksime üksteise kõrval elada kuni hauataguseni. Kuigi peaksime abielluma, siis ilma tema vanemate teadmata! Mis nüüd teha ja kas võib olla selline abielu õnnelik või puruneb ta väga ruttu? On ju üks suurim ülesanne, loen lehtedest sageli, kus puruneb abielu, kui õnnetuna tunnevad siis need abielupooled. Vastake minule kaaslugejad, mis pean tegema, kas abielluma või tundma õppima teda ligemalt ja kuidas?

„Rändur" Piilometsast.

sugugi neil harilik. Perekondlised olud sundisid teda juba 15-aastasena abielluma . . .

— Aga miks sa, Siisi, siis ei jutusta edasi?

— Siis oli ta ühe aja hoopis teadmata kadunud ja ilmus äkki jälle Abastumanis ühe skandaalse romaani kangelasena.

— Skandaalse romaani kangelasena? — küsis krahv, tundes, nagu oleks tahetud tal hinge kinni nöörida.

— Ja sina ei tea sellest veel midagi?? Oo, see oli väga kõmurikas lugu! Haruldase julgusega oli ta otsustanud oma võrku mässida kadunud troonipärijat Georg Aleksandrovitši. Kuid Jumalale tänu, troonipärija kasvataja, krahv Oltufjev, paljastas õigel ajal tema kavalad intriigid, ja ta saadeti siis suure käraga Abastumanist välja.

Krahvi nägu muutus: kord punetades, kord kahvatades.

— Ja mis edasi? — küsis krahv surutud häälel.

Siisi ei märganudki krahvi ärevust. Ta „paljastas" asja edasi.

— Keiserinna, troonipärija ema, oli sellest väga üllatatud. Mõned väiksed teated olid isegi väljamaa kollasesse ajakirjandusse vilksatanud. Noore avantüristi järele seati luure, et ta ei saaks haiget troonipärijat enam tülitada. Tema seadusliku mehele muidugi ei meeldinud see kõmurikas lugu, ja ta nõudis abielulahutust. Sestsaadik on talle kõik kõrgema seltskonna uksed suletud, ja ta astus näitelavale, kus, ta oma kirglise temperamendi tõttu leiab enesele täielikku rahuldust.

— Ja see on kõik? — küsis krahv külmalt.

— Puudutasin ainult kõige tähtsamat, kuid on olemas veel paljugi peensusi . . . Tal on küllalt austajaid ja seiklusi . . . Kuid sellest kõigest ei taha ma kõnelda.

— Tähendab, sa oled lõpetanud? Väga kena. Tervitan sind, Siisi!

— Mind?!

— Sa pakud tühjajuttude levitajaile head kõneainet. Ja kellele sa seda rääkisid? Oled sa seda ka kordki põhjalikult järele mõelnud? Ma armastan seda naisterahvast. Teda haavates ja teotades, haavad ja teotad sa mind ka.

— Olen sulle korranud ainult teiste sõnu, — vabandas viimaks Siisi. — Arvasin, et minu kui sinu vennanaise kohus on sind selles asjas hoiatada. Kui ei ole ma mitte õiglaselt toimetanud, siis palun küll vabandust.

— Hilja on, Siisi, — kostis krahv kindlalt. — Sa haavasid mind väga valusalt. Kahetsen, et sinu poole tulin. Meie vahekord ei oleks olnud siis mitte rikutud.

— Ei või teile tagada selle näidendi täielikku ettekandmist, kuid üksikute etteasteid igatahes küll . . . Olge nii lahke! Aga mis siis veel peale selle?

— „Kašiiri vanaaeg."

— Mitmesugune maitse?

— Iseloomult küll, kuid oluliselt mitte.

— „Kašiiri vanaaeg" on meil küll repertuaaris, ja seda võite täielikult mängida. Edaspidi märgin teile „Helene" osa Shakespearre näidendis „Uni suvisel ööl".

Kell lõi kaheksa.

— Oh, kui kaua olen siin viibinud! — tähendas Maara kiirelt tõustes.

— Aga mina palun vabandust, et nii kaua teid kinni pidasin. Tragöödiatest võin kõnelda lõpmatuseni.

Direktor ja tema tulevane näitlejanna lahkusid, nagu vanad sõbrad. Kunst oli neid üksteisele lähendanud.

Koju tulles mõtles Maara Wolkonskyst. Jah, sarnane peabki olema „Keiserlikkude" teatrite direktor! Just sarnane, aga mitte teistsugune! Ta on rikas ja kuulus, karjääri ta ei otsi, kõik intriigid on talle võõrad. Ta võib end täielikult oma kunstile pühendada . . .

XVII peatükk.

1.

Krahv Selvin vaatas kurvalt lahkuvale Maarale tagant järele. Teater haarab teda päev-päevalt ikka enam ja enam, ja armastuse võim nõrgeneb. Ja mida kaugemale läheb Maara hingeliselt temast, seda kallimaks muutub ta temale. Ta ei oska omale elu ilma Maarata ettekujutadagi. Ta isegi kardab, et kord võiks sarnane tunne temas tekkida.

Varem oli ta väga huvitatud naistest, kui sagedasti näisid nad temale ihaldatavad olevat. Juhtus sedagi vahest, et oli valmis oma elu nende eest ohverdama.

Kuid tema tunded Maara vastu olid hoopis isesugused — uued. Maara ei andunud kohe temale — ja tema iha kasvas järjest. Aga siis äkki, nagu see Maarale omane, andus ta, ja nimelt siis, kui tema seda kõige vähem ootas. Maara hing kinkis temale ülevaid õndsuse tunde. Ja sellepärast armastab ta Maarat rohkem kui oma elu, kuid siiski ei tunne teda veel täiesti. On ta hea või tige? On ta vooruslik või paheline? Armastuses on ta laitmatu, aga kõige selle juures tunneb ta tema vastu kirglist armukadedust. Tunneb armukadedust teatri ja „teadmata homse" vastu. Näitelaval, kus teda ja tema ilu kõrgesti hinnatakse, kus tema vaimuannetest lugu peetakse,

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Lex'ile Tartust".

(„Abieluleht" Nr. 4.)

Teie esitatud tüüp — preilikene täis ihade ekstaasi — on tänapäeval domineeriv. Sellest ka tingitud need massilised pettumused abieludes, kus kumbki pool pole saavutanud oma kujutletud ideaali — (ning tulemuseks nii moodsaks saanud — lahutus!) sest et abikaas osutus teiseks, kelleks teda ei peetud.

Mõistagi, ei või siin süüdistada üksinda nõrgemat, s. o. naisterahvast, ka mehel, sellel „vallutajal poolel" on teeneid nüüdisaja äldises moraali languses. Et aga vältida (likvideerida) „siit maakamaralt" (nagu Teie väljendute) sellist elunautijat preili-tüüpi, selleks peame meie, mehed, olema rohkem kättesaamatud igasugustele mõnulevatele naisolendeile — ehk nagu toonitas kirjanik Jaan Oks omal ajal — „On olemas kättesaamatuid mehi, ent naised on kõik kättesaamiseks..."

Guido — Türilt.

Vastus „Poisule provintsist".

(„Abieluleht" Nr. 3.)

Praegune aeg on sarnane, mis tormab, kisub kaasa inimlapsi elukeerisesse. Ja häda sellele, kes nõrk — tallatakse puruks, see hävineb. Olete eas, mil hing vastuvõtlik kõiksugustele mõjudele — olgu see hea või halb. Teie otsite väljapääsu sellest keerisest. Ainult tugeva iseloomuga inimesel õnnestub see. Olge tugev, sammuge kindlalt elurada ilma kõhklemata, ärge laske end heidutada millegistki. Määrake endale kindel siht elus, mille poole püüda, ja Teie jõuate võidule, kaovad eluvõtmise tahted, pooldate kõike, mis elu-jaatav. Olete alles 23-aastane. Abiellumiseks Teil veel aega küllalt. Ennem vaja luua kindel alus, millele rajada tulevik abielus. Kui vaimlise ületöötuse tõttu ähvardab kaduda hingeline tasakaal, millele seltsivad veel muud haiglased nähted, siis selle vastumürgiks on kehakarastus — võimlemine ja sport. Selleks Teil peaks võimalusi olema küllalt niihästi suvel kui talvel.

Närvidele eriti kasulik külm duš, või selle puudumisel külmavee-vannid, suplemine. Aegajalt harjudes ja pidades kinni ülaltoodud näpunäidetest, leiate, et tagajärjed hämmastavad.

Frederic Rex.

Vastus „Daisyle".

(„Abieluleht" Nr. 4.)

Ei maksa nii traagiliselt võtta mõne vana „kohvitante" arvamist madruste kohta.

Liikudes seltskonnas, näeme, et neid ei kohelda sugugi halvemini kui teisi vormikandjaid või eraisikuid; vastupidi: nad on alati „tere tulemast" külalised, kui lõbusad ja huumoririkkad poisid.

Juhtub ju vahest, et mõni neist eksib heatooni vastu. Kuid ühe indiviidi pärast ei või tervet madruskonda hukka mõista.

Lille Lasse.

Vastus „Robertile Tartust".

(„Abieluleht" Nr. 3.)

Kui olete kord eksinud seaduse silmis ja kandnud selle eest tagajärjed, Teil kindel tahe jääda ausaks, korralikuks ja eeskujulikuks kodanikuks ja Teie teod ning ülalpidamine tulevikus lubavad seda loota, sel juhul üks mõistlik inimene ei põlga Teid kunagi — ta sirutab Teile vastu avitava käe uue elu algamiseks. Kui palju neid mõistlikke aga tänapäeval on, see on ise küsimus. Eks ole nii mõnelgi avalikukstulemata patt südamel, kes esimesena valmis viskama kivi oma ligemisele. Teil endal vaja vaid raudset tahet ja vastupanu ausaks jäämiseks juhusel, kui mõni pentsik Teile näpuga näitab, mis Teie hinges viha, kibedust tekitab. Peale piinarikkaid päivi saabub siiski Teil võlt ja jõuate eesmärgile.

Frederic Rex.

Vastus „Jussile Pigis".

(„Abieluleht" nr. 4.)

Väidate nii veenvalt, et olete juba elu tundma õppinud. Kuid, armas sõber, elu ei õpita mitte veel tundma 26-aastaselt. — Eriti naisi. Teie kirjutises ei olegi öeldud just seda, mis vast kõige tähtsam, et vastata — ja nimelt: mida te siis naiselt nõuate, millist otsite ja missugune olevat siis see „Teie naine" ideelt?

Selleks, et rääkida „püsivast armastusest", peab armastama ja olema armastatud, samuti peab objekt olema harmooniline teie kujutlusele — ja siis — siis see reaalne elu just käsitabki hingede kooskõla rakendamist igapäise elu roobastele ja sobingut, kuna vaid tõsine ja ühiselt kooskõlastatud armastus annab kõike, mida elu suudab pakkuda — ka ülimat lõbu ja süvenemist.

Ristteed ei ole siis — see on vaid teie autosuggessiivne arvamus nüüd. Elu ühtivus, nagu teie nimetate, on kahe hingelt kooskõlas inimese vastastikku armastus.

A. S.

Sinu jalad.

Tüfarlaps, sinul on veeflevad jalad,
lähed kesk üksikut tänavat —
kaks nuhisilma sind aknalt manavad.

Ah, kuis sa õil mu südamel fallad, —
tulen õhtul sind jälgima!
Suhe me vahel peab kord selguma!..

Tüfarlaps, sinul on nii võluvad jalad,
mina, kelmik, hindan neid salaja —
Oo sa jalliduse*) tekitaja,
õli tulle valaja —
Teldi, oma jalgega — musse rahutust kallad!

Karmi Tannes.

*) armukadeduse.

võib äkki ilmuda „teine" ja nimelt see, kes ta temalt ära võtab.

Ja armukadeduse uss närib südant seda rohkem.

— Teie hiilgus, kas käsite juba hommikueinet tuua?

— Mis Katikene? — jahmatab krahv, kogu kehast värisedes.

— Kas pean hommikueinet tooma?

— Mis, hommikueinet?

Krahv tõustub.

— Ei — ei! Pole vaja. Vürstinna sõitis ära kauaks ajaks ja mina ei jää üksi siia. Püüan lõunaks tagasi jõuda.

2.

Selvin sõitis ema juurde. Seal on samasugune raske, kurb pilt. Nõdrameelne krahvinna kannab vanamoelist siidikleiti, tehes omi õuekonna reveransse ja veidraid liigutusi. Meeletu ema avaldab oma sosistamisega südant liigutavat mõju. Täna ei olnud aga krahvil tuju tema meeletuid sosistusi kuulata. Stepani abil õnnestus tal nägematult tema korterist välja lipsata.

Ta seisis sügavas mõttes paraadtrepi läheduses, masinlikult silmitsedes halli taevast, niisama kurba ja rasket, nagu ta oma südagi. Kuhu nüüd? Kuhu minna? Või juua end purju — meelemõistuse kaotuseni oma endiste „topsivendade" seltsis?

Kuid ta peletas kohe selle mõtte enesest ja otsustas külastada venda. Ühes linnas elades, ei olnud nad siiski kuude kaupa üksteist näinud ega kohanud. Ja vennanaise kõigi kirjalikkude kutsete peale oli ta seni löönud käega.

3.

— Alik! Ometi ükskord!

Rõõmsate hüüete saatel läks ta söögituppa. Vennanaine — kaukaasia naisterahvas — röövlinnu näoga, peenete huulte ja toredate juukste ning sügavate mustade silmadega — võttis teda ülilahkelt vastu. Vennapojad ja -tütred — meeldivad lapsed — rippusid oma noore, armsa lelle kaelas südamliku rõõmuga.

— Alik, oled meid hoopis unustanud. Ja kõigile kirjadele ei vastagi sa. Lapsed tunnevad ilma sinuta igavust. Kas ei sooviks sa teed?

— Jah, jooksin hea meelega. Tõtt tunnistades, ma polegi veel täna einetanud. Too mulle tee juurde ka midagi külma suupistet. Siiski, ega sa ei pahanda minu viisakuseta küsimuse üle?

— Jumal hoidku! — kostis Siisi, käsi laiutades. — Olen sulle seda tuhat korda kinnitanud, et meie maja on nagu su oma kodu sulle. Kell varsti juba neli — ja sa pole veel midagi söönud! Kus sa siis nõnda näljaselt ümber hulgud?

— Akadeemias. Siis käisin ema juures, kostis krahv, ilma — et oleks piikugi Siisile heitnud.

— Kuidas ema tervis praegu on? — küsis Siisi, kurba nägu tehes.

— Ikka endine! — ohkas Selvin. Arvatavasti jääb ta sarnaseks surmani. Ega's tema, vaesekene, küll enam ei parane. Aga kus siis sinu abikaas praegu viibib?

— Vitja on ametiasjus väljas — tuleb alles lõunaks tagasi. Lapsed, ärge niipalju tülitage lelle, teie ei lase tal süüagi!

Kasvatajanna kutsus lapsed oma juurde ja viis nad ära teise tuppa.

— Tänu Jumalale! — õhkas Siisi kergemalt. — Nüüd võib mõne sõna vabamalt kõneldagi. Oleksin seda juba ammu teinud — aga ei olnud parajat aega. Tahaksin südamlikult paar sõna kõnelda — kõik hinge tagant välja puistata.

— Olen ma siis midagi paha teinud? — küsis Selvin naljatades.

— Mis sa veel ei mõtle?! Sinust kõneldakse ja räägitakse paljugi, aga meie — sulle kõige lähemad sugulased — ei tea ühtigi, mis tõsi, mis tühijutt?

— Ma ei mõista, mis oleks teistel minu üle keelt peksta! Arvatavasti ei puuduta ma kedagi ja peaaegu ei käi ka kusagil.

— Sellest, Alik, ep see jutt ongi. Räägitakse, et sina . .

— Ah, mulle ei meeldi see, et sa kõike ei räägi lõpuni.

— Alik, lähme parem saali, ma ei taha, et meid siin kuulataks.

Ja kui nad juba mugavalt võõrastetoas olid aset võtnud, algas Siisi saladuslikul toonil:

— Räägitakse, et sa olevat armunud, Alik. Ma ei pöörnud algul sellele suurimat tähelepanu. Tean ju väga hästi, kui kergemeelselt sa „mõneks hetkeks" armud. Aga kui kadusid mõneks ajaks nagu tina tuhka, siis tundsin juba sinu pärast rahutust. Kas on sul siis tõesti midagi tõsist?

— Kas mulle on siis keelatud tõsiselt armastada? — küsis krahv kentsakal, Siisile hoopis arusaamatul häälel.

— Seda ma küll ei tahtnud öelda. Kuid kellele oleksid võinud sa siis oma tõsised tunded pühendada? Kas ei ole ju meie sulle kõige lähemad sugulased siin?

— Arvatavasti on sulle juba ka „temakese" nimigi teada? — küsis krahv pool irooniliselt.

— Ma isegi tunnen teda oma endisest kaukasia ajajärgust. Kogu nende perekond on veidi imelik — elu ei ole

Liide Markus kirjutab.

Lugesin „Abielulehest" nr. 3 kellegi härra Ets Erilase kirja. No nüüdsel ajal on nad kuramused, need mehed ikka, kõik kirjamehed, olgu nad's sepad, kingsepad, rätsepad, ekspressid, sadamatöölised või korstnapühkijad. Muudkui aga maalivad tähti paberile, kas kurat võtku, ning raiskavad kallist tööaega. Aga see ajalehele kirjutamine olevat nüüdsel ajal haritud ja intelligent inimese tunnus, mis viga pista tseitung mõne kaasvõitleja nossu alla ja öelda: „Kae, mia ole kah aeakirjänik!" Kohe kasvab su väärtus teiste silmis õige mitu tolli pikemaks. Nojah, aga kui juba kingsepameister härra Ets Erilane tseitungile kirjutab, miks siis Liide Markus, kes pealegi sihukese poo kirjamehe seaduslik abikaasa, seda teha ei või. Muudkui las käia, las vana Alias kah loeb ja jõuab arusaamisele, et ega see restorani ettekandjast naisuke polegi nii topakas, kes kirja ei tunne või nii. Kus ma ometi, kulla lugejad, olen oma pool eluaega restos suurtele härradele arveid kirjutanud — mis see Alias siis nüüd endast õige arvab!

Nojah, ei tea mis kirjanik ta siis veel ära ei ole, aevastab poole rohkem kui tähti paberile maalib, ning kirjutab, et mina olla tema jaoks liiga madalast seisusest — kõigest restoranis ettekandja... Aga ma ütlen, hea, et ta, tohman, niukesegi naise sai, ei tea mis asi see Kladepreiligi's ära ei ole, igavesti poistel ära vaevatud, justkui...

Aga noh, olgu kuidas on, mina olen ikka priske ja matsakas eit, nagu prantssai, Aliasel ei ole seal enam midagi krõbiseda, annan supikulbiga otsa justkui oinale... (à la nagu põrsale piibuga pähe!) Nojah, aga see va Erilase kiri ei lähe mul meelest. Ajab teine, mehikene, niukest hullu jora, et ei saavat naist!? Küll käib teine oma Pika-Peetriga jahil ja kõik kuradi kohad läbi, aga naist ei saa!

Aga noh, millal's säärased nosupeetrid naist on saanud. Mehel pole endal head kuraasi, ja seal on kõik tolle saamatuse põhjus. Aga näe, kuidas mina, muudkui aasin va Aliasele peale, et võta ja võta ää, et messa jorutad, näe, punnis vastu mis punnis, aga ära võttis!; Oleks mina ka jäänud ootama, millal va pikatoimega Alias mulle abieluettepanekut teeb, oleksin tingimata siiani vanatüdruk (!) olnud. Nii siis härra Erilane, hakake asjale ikka mehe moodi pihta, ning aage ka va Pikale-looderile elu sisse, (mis see jalg tühi ikka teeb!) küll näete, varsti võin teile (Teile ja Teie tulevasele) õnne abiellumise puhul soovida. Kui teil valikul tipsidest puudust juhtub tulema, siis küsige lahkesti nõu Liide Markuselt, küll temal ikka neist tuttavaist ja tuttavate tuttavaist jätkub, et kingsepameister võiks omale tubli ja tüseda eide leida. Näidake, et te ikka tõesti kangelane olete!

Liide Markus.

Näpunäited perenaistele.

Klaveri klahvide puhastamine.

Kõigile on teada, et klaveriklahvid lähevad teatava aja järele kollaseks, kui neid ei osata õieti puhastada. On soovitav igakord peale mängimist klaveriklahve üle hõõruda nõrga piirituse lahuga, mis higikorra klahvidelt ära kaotab. Hea on ka ajuti klahve puhastada kondipulbri või puu-õliga.

Kollaseks läinud klahvide puhastamiseks on ka soovitav võtta: 2 jagu värsket kloorlupja ja sulatada 10 osa veega ja selle vedelikuga pehme lapiga ringkujuliselt klahve hõõruda, kuni nad ära kuivavad.

Kärbseplekkide eemaldamiseks klaverilt, võetagu mahlakas sibul, lõigatagu pooleks ja hõõrutagu sellega hästi poleer üle. Pärast tuleb sibulamahl maha võtta leigesse vette kastetud pehme lapiga. Selle järele poleeritakse klaver jälle hoolsasti kuivaks, tarvitades hea läike andmiseks paar tilka provanksõli.

Poleeritud mööbli puhastamine.

Meie perenaised ei oska tihti, kuidas oleks neil kergem poleeritud mööbleid puhastada. Kõige pealt tuleb mööbel hoolega tolmutada. Siis võetakse petroleumi ja leige vee segu (mõlemaid ühepalju) ja hõõrutakse pehme, puhta lapiga ringkujuliselt läikivaks.

Petroleumi ja veesegu asemel võib tarvitada ka värsket, toorest piima. Kui mööbel väga määrdinud, siis tuleb seda toimingut mitu korda ette võtta.

Samuti võib ka mööbli puhastamiseks odava abinõuna tarvitada hapukapsa vett.

Mõndasugusi.

Millal inimene kõige tugevam?

Nagu kogu inimese keha orgaanidel, nii on ka lihastel väljaarenemise, täisjõu ja oma kadumise ajajärk. Uurijad, mõõtes inimese lihaste jõudu teatava jõumõõtjaga, jõudsid järgmisele otsusele:

17-aastase noormehe tõstejõud on keskmiselt 128 kg., 20. eluaastas tõuseb see 147 kg. peale ja 30. ning 31. eluaasta esimesel poolel ulatab ta 164 klgr-ni. Sellest ajast peale hakkab jõud alatasa alanema, kuid 40-aastaselt võib inimene ikkagi veel 160—161 klgr. tõsta. On 50. eluaasta seljataga, hakkab jõud kiiremini kahanema, kuni vanaduse nõrkus varem või hiljem kätte jõuab.

Sellest näeme siis, et inimene on oma jõu tipul 30. ja 40. eluaasta vahel. Kuid see otsus on üksnes valgest tõust rahvaste kohta maksev. Mustade ja mulattide lihastejõu arenemiskäik on peaaegu samasugune, kuna indiaanlase juures jõu tõus alles peale 35. eluaastat algab.

Kallimad klaverid maailmas.

Kallimad klaverid maailmas ehitatakse Inglismaal. Miljonär Henry Marquard maksis tiivklaveri eest, mille ta eraldi tellimise peale enesele teha laskis, 10.000 naelsterlingit. Mänguriist on tehtud kõige paremast materjalist, Alma Tadema poolt maalitöödega kaunistatud ja kalliskividega ilustatud.

Vanderbild maksis oma tiivklaveri eest 70.000 naela. Kuid kõige kallim klaver maailmas valmistati Londonis Carmen Sylva — endise Rumeenia kuninganna—jaoks. Mänguriist ehitati lihvitud hõbedast, kalliskividest ja pärlitest. Jalad nikerdati elevandiluust.

Üldse valmistatakse Londonis 200 klaverivabrikus iga aasta 100.000 klaverit, mille peale 10.000 elevandi kihva kulub.

Millal on naine kõige ilusam?

Kuulsale New-Yorgi iludusele ja tantsijannale esitas üks linna suurema ajalehe toimetaja küsimuse: „Millal on naine kõige ilusam?"

„Neljakümne-aastaselt!" vastas Otero.

„Kui vana teie olete?" küsis ajalehemees.

„Nelikümend üks!" vastas tantsijanna. Selle jutuajamise avaldamimise järele pani leht New-Yorgis iluduse mõiste selgitamiseks ankeedi toime oma lugejate hulgas.

Huvitavalt läksid lahku meeste ja naiste vastused. Mehed pidasid ilusaks naisi 17—25-aastani ja üksikud — kuni 30 a. Naised sellevastu lugesid iluduse iga 17—68 aastani.

Õiguse kaalukojast.

Kuri koer.

Marie Laan näib kuulsaks saavat õige omapärasel viisil, — nimelt oma kurja koera läbi. Mõni päev tagasi seisis ta alles kohtu ees ja sai karistatud, kuna Marie silmaterake oli lõhki kiskunud kordnik Tomsoni püksid.

Ja paar päeva hiljem oli Marie jälle kohtu ees, ikkagi oma kurja koera pärast. Peale ülalmainitud lugu läks konstaabel V. Toom M. Laane juurde ja tegi korralduse, et kuri koer paigutatakse kohta, kus ta inimeste kallale ei saa tulla.

Marie asetas majaseinakesele ainult väikese sildikese, ega teinud muud midagi. Majahoov oli 4,5 meetrit lai, koera keti pikkus aga 2,5 m., kuigi politsei seda lühendada käskis. Marie kangus tõi temale kaela aga protokolli politsei korralduse täitmata jätmise pärast.

Kohtus Marie, kelle suu päris hea paiga peal näib olevat, ennast milleski süüdi ei tunnista. Kõik pidavat olema tema juures kõige paremas korras. Politsei kiusata vaid teda, vaest leske. Konstaabel V. Toom väidab aga vastupidist.

Et täielikku selgust saada, lükatakse asjaarutamine selkorral edasi, nii nagu soovib seda M. Laan, väike punetava näoga naisvoorimees, kellele tema kuri koer igatahes palju maksma läheb.

Kahtlane kullasepp.

Kullasepp Otto Klaas näib äri ajavat väga mitmesugusel viisil. Vahete-vahel seisab ta kohtulaua ees koos pealinna kurikuulsate petiste Nikolai Javorski ja Hans Kukega ning pettuse pärast on mees praegugi õiguse kaalukotta kutsutud.

Möödunud aasta lõpul viis preili Miralda Eerik oma kuldkäekella parandada O. Klaasi ärisse. Lubatud ajal ei tahtnud O. Klaas kella kuidagi tagasi anda, öeldes kord, et see on siin, teinekord seal. Kui preili lõpuks politseiga ähvardas, andis O. Klaas kella tagasi.

Käeketilt oli välja võetud kaks rõngast, millega preili M. Eerik muidugi ei leppinud. O. Klaas panigi võrud tagasi, mis osutusid aga ülekullatud vaskvõrudeks. Preili palus kohut O. Klaasi sellise alatu pettuse pärast karistada.

Kohtus O. Klaas ennast petmises süüdi ei tunnista. „Vaskvõrud võisid kogemata keti külge panna töölised", seletab ta.

O. Klaas kahtleb aga, kes võrud üldse puudusid. Preili nõuab ehk muidu. Selline jutt pahandab preili. Ta lubab tuua tunnistajad, kes teavad, et võrud ketist tõesti puudusid.

Asjaarutamine lükataksegi seniks edasi, et täielikku selgust saada tolle üle, milline mees on õieti kullaseppmeister Otto Klaas.

Perekondlikke teateid.

On sündinud ja ristitud:
Erich Prand, Udo Vahter.

On küllalt kaua ühisest pesakesest unistanud ja kihlustega nüüd selle lähedale jõudnud:
Voldemar Lemmergas ja Hilda Kuuskmann, Jaan Jürisson ja Marie Kõlu, Johannes Lukner ja Marta Rist, August Lagle ja Kornelia Klug, Johannes Zeren ja Rosalie Laurmann.

On lubanud üksteist igavesti armastada ja olla tubliks eluseltsiliseks:
Arnold Bachmann ja Hildegard Vlikmann, Johannes Iigel ja Ellen Katvel, Oskar Lõvi ja Hilda Uska.

On lõpetanud oma maise teekonna:
Friedrich Adamson, Jakob Aron, Peeter Treumann, Jaan Laur, Heinrich Sihvermann, Amalie Beekmann, Anna Jervan, Maria Törpel, Anna Tael, Anna Palm, Liisu Voolmann, Katharine Müller.

Lahutuskojast.

Käesoleva aasta vaiksemaks päevaks osutus lahutuskojas möödunud laupäev, mil sassiläinud abielulõnga olid ilmunud lahti arutama ainult neli paari.

Lahutuse näol naeratas neist õnn aga ainult kahele paarile, mis küllaltki väike arv eelmiste, lahutajate „vanade heade aegadega" võrreldes järgnevad nädalad selle vastu pidada aga osutuma jälle väga töörohkeks ja võib oodata koguni lahutajate arvu kasvamist rekordiliseks enne lihavõtte-pühi.

Külma ja tuisuse küünlakuu lõpul jäi ilma oma senisest eluseltsilisest ja küllesoojendajast Tallinna mees Oskar Horn, kes oma Hildaga pulmi pidas 15. veebruaril 1925. a. Õnnepurustajaks osutus siin Oskar ise, kes unustas kuus aastat tagasi antud lubadused, millega Hilda aga ei leppinud.

Vilhelmine Silansch ja Albert-Voldemar Toop otsisid perekonnaseisuametniku ülesse alles 26. oktoobril 1929. a. Enne aga, kui saabus pulmade aastapäev, esitasid nemad ühiselt lahutuspalve, nähes, et vallalistena elu ikkagi oli palju ilusam. Nüüd võivad nad seda ilu nautida ka jälle segamatult.

Kord esitatud lahutusepalve võtsid ise tagasi Jeanette ja Edgar Heinrichsenid, kes peale pahandusi ja süüdistusi leidsid siiski veel ühise õnne. Maria ja Karl Pullmannide lahutuseasjas pidas aga kohus vajalikuks üle kuulata veel uusi tunnistajaid.

NALJAD.

Küsimised ja vastused.

— Mis on abielu?
— Vastastikune pettus.
— Mis on voorus?
— Kunst keha paljastada.
— Mis on mood?
— Kapital, mis protsente ei kanna.

Kodune abinõu.

A.: „Lähen hambaarsti juurde: mul on hirmus hambavalu!"

B.: „Ah, mispärast arsti juurde? Eile mul valutasid ka hambad. Kuid mu naine suudles mind nii armsalt, et valu möödus ruttu."

A.: „Tore! Kas teie naine on praegu kodus?"

Hajameelsuse tipp.

Professor Tummelpea ühes abikaasaga lõunatab lihtsamas söögimajas. Lõpetanud einetamise, läheb kassa juurde arvet maksma. Küsitakse, mis nad söönud. Professor hakkab rutuga rahakotti otsima. Otsib kaua aega, kuni selle viimaks pinsaku taskust leiab. Küsitakse teistkorda, mis nad söönud. Professor langeb äkki mõttesse. Ei tule kuidagi meelde. Siis jookseb abikaasale järele, kes juba tänavale jõudnud ja hüüab valjult: „Kuule, Emmy, mis me täna sõime?"

Odav kaup.

Krõõt: „Eile olevat turul müüdud mune väga odavalt. Ainult 10 senti paar."

Liisu: „Nii odavalt? Võimatu — see on kindlasti vale."

Krõõt: „Mis sellest, et vale, aga ta on siiski odav."

Seismajäänud kirjad:

„Tiiu ja Viiu" — 9, „Marta" — 30, „Ally ja Mary" — 15, „Onnelik leid" — 1, „Hans 25" — 2, „Vaene aga aus" — 5, „Hilde 30" — 2, „Meeri 33" — 5, „Liilian" — 1, „Luule 20" — 1, „Blond 26" — 1, „Uus elu" — 2, „Sügisprintsess" — 4, „Kääbus" — 1, „Ei kahetse" — 2, „Kaks inimest" — 3, „Unustame minevikku" — 6, „Sõbratar" — 2, „Provintsi neiu 20" — 12 kirja.

Kirjavastused.

Paljudele kirjasaatjaile:

Ruumipuudusel jäi tänasest numbrist palju kirjavahetust välja. Ilmub järgmises numbris.

Naljad.

Väljaspool kahtlust.

Daam (kes soovis osta krokodillinahast kingi): „Aga kas nahk on tõepoolest veekindel?"

Müüja: „Muidugi mõista. Vastasel korral peaksid kõik krokodillid olema läbimärjad."

Ausad tunnistajad.

Kohtunik: „Kas võite oma sõnu vandega kinnitada?"

Kaebealune: „Seda just mitte, aga mul on kaks tunnistajat."

Veel ei ole kindel.

Ants: „Kas su onu on surnud?"

Mats: „Surnud jah."

Ants: „Oli ta surmani täie mõistuse juures?"

Mats: „Seda ma küll ei tea. Aga eks me siis näe, kui testament avatakse."

Vastutav toimetaja ja väljaandja **A. Jürisson.**

Töö hea!

Hinnad odavad! — Väljavalik suur!

Teatame kõigile oma austatud kaubatarvitajaile, et oleme avanud

Väike Karja tän. № 3

mees- ja nais-valmisriiete magasini, kust müüme soodsail tingimusil (ka järelmaksuga) mitmesuguses headuses kodu- kui ka välismaa materjalist valmistatud

meeste- ja naisteriideid.

Tellimised täidetakse kiirelt ja korralikult.

Kõige austusega

K-m. Vennad J. & A. Schulkleper

BALTI JAAMA RAAMATUKAPIS

saadaval kõiksugu oma- ja välismaa aja- ja kuukirjad. Rikkalik väljavalik igasugustest raamatutest.

Uus **„Abieluleht"** saadaval juba igal reede õhtul.

Kaks keskkooli haridusega 18—20 a. preilit soovivad

tutvust

karskete ja korralikkude 24—45 a. härradega. Päevapilt soovitav, kuid mitte nõuetav. Roosi ja Liisi. Kirjad saata Järva-Jaani postk. Lastehoolekande loterii pil. nr. 6734 etten.

Kuulutusi

ilmuvassse „Abielulehte" võetakse vastu

neljapäeva õhtul kl. 6-ni.

Palume kuulutajaid ja kuulutuste vastuvõtjaid seda lahkesti silmas pidada.

TALITUS.

RESTORAN

„METROPOL"

Dunkri t. № 4, kntr. 434-95.

Einelaud alkoholiliste jookide, kõiksuguste külmade ja soojade suupistetega. Maitsevad lõunad kl. 1—5 pl. Köök osava koka juhatusel. — Korralik ja viisakas teenimine.

Soliidne, hingeline üksik noormees, soovib noorte, lõbusate neidudega (ehk ka prouadega)

tutv.-kirjavahetust,

silmaringi laiendamiseks ja hea naissõbra leidmiseks. Vanadus 18—35 a. Foto soovitav (mittenõuetav). Vastan igale kirjale. Saladus garanteeritud.

Kirjad: Mäeiste p-ag. Pringi psk. „Juss".

Tähelepanu! — Tähelepanu!

Restoran „Meriklubi"

Suur Karja 18. Laenu Panga majas, tel. (2)34-31.

Suure tungi ärahoidmiseks baaris on publikule soovil avatud, suures saalis igap. k. 1/2 11—1/2 2. p.

Rootsi laud

„Meriband" ja tants laudade vahel.

õhtul kl. 8—1/2 1

külmade ja soojade suupistetega hinnaga à 75 s. Maitsvad ja odavad lõunad k 1/2 2—6. Lõunamuusika kl. 2—1/2 5, Pühap. Five o'clock kella 5—7.

Au tusega **J. Treumann.**

Tõsiselt elule suhtuva, iseseisva, haritud

tütarlapsega

(van. — 25 a. ja väiksem kasv soovitav), sooviks kindla sissetulekuga keskealine, teaduse- ja kunstialal töötav karske poissmees meeleldi tutvuda, et ühiselt luua armsa kodu. Päevapilt soovitav, mis aumehelikult kohe tagasi saadetakse. Teat. slt. „Siseinimene".

Kus viibid, mu tuvike? kätte jõuab suveke . . . Ei paku meile ükski huvi, neiu rind on ainus tugi.

Kirjutage kahele noormehele, kellel igatsus Teie järele.

Aadr: Järva Jaani postkontori. Isikutunnist. 685597 ettenäit.

18-aast. viisakas tütarlaps soovib

teenistust.

Rahul igasuguse kohaga. Teatada slt. »Korralik tööjõud«.

28 a. intelligent härra soovib lõbusate neidudega, vanus 16-35 a.,

tutvust-kirjavahetust

Vastan igale kirjale. Foto soovitav, mille mitte meeldivuse korral ausasti tagasi saadan. Kirjad saata aadr.: Nuia. Ainja. „Gult", all.

Neli noormeest soovivad veetlevate naisolevustega

kirjavahetust

tutvuse loomiseks. Vastame kõigile. Foto soovitav. Kirjad saata: Nuia. Ainja. „Charl", „Berton", „Braley", „Bruno" all.

Kuulus okkultist-astroloog hiromant ja selgeltnägija

Majev

„Estoonia" teatri vastu, Väike Tartu maant. 2 k. 5. Suure eduga ennustanud üle kümme aasta välismail ja Eestis.

Kaitseväe allohvitser soovib

tutvust

naisolevuste hulgast ühise kodu loomiseks. Kirjad: Tartu, Rüütli tn. 11. „Kodu" all.

Keskealine, lõbus meesolevus soovib

tutvuneda

noorte neidude, leskede või prouadega, kes harrastavad flirti ja keda huvitab kino, tants ning muusika. Kirjad, Tartu, Rüütli tn. 11. „Ühine soov".

Hing ihkab sõbra järele!

Olen vaene ja soovin tutvuda samasuguse korraliku mehega. Kirjad saat i slt. »Kerjusprintsess« all.

Neile, kes minust huvitet!

Teatan, et minul, Aug. Peipsil, elukoht Karksi Ainjal, mingit ühist pole tolle A. Peipsiga, kelle enesetappe katsest pikemalt kirjutas „Vaba Maa" nr. 29 (3659) 1931. aast. pealkirja all: „Naise pärast surma? Karksi noormehe enesetappe katse."

Hoiatan kõiki minu kohta selliste kuulduste levitajaid ja ka, et nagu oleks mina ise enese olematu enesetappe katse kirjeldise „Vaba Maale" saatnud. Midagi sellist olnud ei ole (vastav seletus ilmus ka „V. Maas" ja „Rahva Sõnas").

Aug. Peips.
Karksi Ainjal 25. II 31.

Ausa, tõsise, õrna iseloomuga, sügavtundelise hingega neiu

igatseb

leida meest, kes võib teda hingeliselt ja aineliselt õnneli uks teha. Kirjad slt. »Liilia«.

Haritud noored neiud,

kes teie seast soovib leida omale viisaka meessõbra, see kirjutagu slt. »Georg« all.

Soovin tõsist tutvust abielu mõttes töölisringkonnast, mingisugust käsitööd tundva

ausa neiuga

van. 25 — 30. a. Kirjad Haapsalu jaama raamatukapp. „Üksiku" all.

Härra, kes unustas

suvepalitu

1930. a. suvel Vana Viru nr. 3 juukselõikuse ärisse, võib samas selle kätte saada.

Austusega Omanik.

Igav on üksi!

Tahaksin leida sõpra korralikkude meeste hulgast. Kirjad slt. „Renate".

Korralik mees

soovib tutvuda abiellumise mõttes jõukama daamiga. Kirjad slt. »Kodu 1931«.

34-aastane iseseisev, kindlustusega daam soovib

tutvust

vanemate härradega, ühise kodu loomiseks. Kirjad slt. kuni 14. märtsini „Eluseltsiline".

Sõpra,

elukaaslast 35—45 a. härrade hulgast soovib 32 a. tõsiselt elu peale vaataja neiu. Kirjad slt. „Tõsine kodu".

Ajaviiteks

soovib kirjavahetust noor neiu ilusahingeliste härradega. Kirjad slt. »Reesi«.

Ei taha üksinda vastu minna kevadele. Kas leidub kaaslane

meeshing

kes samuti tüdinenud üksildusest. Kirjad slt. „Kahekordne kevad."

Noormees soovib

tutvust

korraliku eesti ehk vene neiuga, foto soovitav.

Kirjad: Tartu Rüütli tän. 11 „Riigiteenija 26"

Üksinda igavusttundja korralik neiu, soovib

tutvust,

sõbra ehk sõbranna leidmiseks, soovitav pikemakasvuline. Kirjad slt „Üksinda 23."

Uuest aastast avatud

Hotel-restoran „HIIU"

Suur Pärnu mnt. nr 138, Nõmmel,

Kõnetraat 51.

Soojad ja mugavad kabinetid. Kõik alkoholilised joogid. Köök osava koka juhatusel.

Muusika igal ajal.

Sissesõidu puhul autodele ja hobustele ajakohased ruumid.

Omanik **O. Liedera.**

RESTORAN

„TULETÕRJEKODU"

Sauna tän. Nr. 1, Telef. 20-27.

Rikkalik einelaud alkoholiliste jookidega. Maitsvad külmad ja soojad suupisted. Köök osava vene koka juhatusel. Teenimine korralik — pererahvas lahke.

Hallo eesti neiud!

Teiega soovivad tutvust kaks merehulgast. Kes on see armas neid ja kirjutaks meile? Päevapilt soovitav. Aadr. Särg, Ahvenas, S-S. „Sulev". Messers F. W. Moorson & Co. 37 Mount Stuart Svuare Cardiff England.

„Estotrükk", Tallinn, S. Karja 8